

ATLANTIS

Atlantisről több könyv jelent meg. Az egyik író tengeri nemzetségről beszél, akik bevonultak a Földközi tengerre, aztán elfoglalták Líbiát és bevonultak Egyiptomba. Az hogy Athént megtámadták az ATLANTI ÓCEÁNRAÓL jövő vizinépek, egy kicsavart elméjű ember találhatta ki, aki nem akarta kimondani az igazat, de mondott valamit. Megtörtént, hogy azok a VIZINÉPEK bejöttek a FÖLDKÖZI TENGERRE, de hogy kik voltak azok, arról nem akar tudni senki semmit. De ez nagyon jó mese volt annakidején Atlantisról az athéniaknak, amit aztán Kritiász is megírt és mások, csak hogy annál zavarosabb legyen, hogy tulajdonképpen mi is volt az Atlanti óceánnál. De ez egyáltalán nem állja meg a helyét. Leírják, hogy gyönyörű utak és fürdők voltak, a királynak és személyzetének külön fürdői, s hogy hegységgel volt körülvéve az, amit ők láttak az Atlantiszon.

Ez a mese tulajdonképpen nem Atlantisról szól, hanem magáról Krétáról, csak át lett fordítva hogy egy mesét csináljanak abból, ami tulajdonképpen megszűnt. A VIZINÉPEK akik jöttek, nagyon jólelkű emberek és bölcsek voltak. Tehát hogy BÖLCSEK és MŰVELTEK voltak, az BIZTOS hogy IGAZ. De hogy az Atlantisz egy sziget volt az Atlanti óceánban, az egyáltalán nem fedi a valóságot. Plato írja, hogy volt egy sziget, amelyik elsüllyedt, a-hogy pl. eltűnt a Thera is.

A Carbon 14. megállapítása szerint Therán kitört a vulkán és felrobbant, s ezért történt a nagy földrengés Krétán. Ugyan-

csak a Carbon megállapítása szerint ez Kr.e. 1510-ben, az utolsó, Kr.e. 1400-ban történt.

A geológiai bizonyítás, láthatóság és tudás szerint ha ez a mesebeli kontinens az Atlantis volt, s ha valóban létezett, az akkor egy nagyon régi időben lehetett, amit tehetünk millió évekre vissza. Ez teljesen kizárja azt az elképzelést (ha csak nem egy teljesen vaksötét elmét mutat), hogy egy ilyen eset nem állhat fenn, mert akkor az u.n. Homo sapiens, a mai emberiség egyáltalán azon megjelenhetett volna. Atlantis egy álombeli elképzelés, ami ma már teljesen kizárja azt, hogy az Atlantisról mint olyanról beszéljünk. Az Atlanti óceánban a kelták szerint létezett egy sziget, amely a halottak szigete volt, ami ismereteink szerint meg is volt. Ezek voltak az akkori időkben tudott tűzhányók, amelyek a Kanári szigeteken voltak.

GÖRÖGÖK, EGYIPTOM

Herodotus szerint a Fekete tenger felett a mittanik — abban az időben már szarmatáknak hívták — akik ott éltek. EZ EGY OLYAN CSOPORT, AMELYNEK MÁR ÖSSZETÖZÉSE VOLT A KIRÁLYI SZITTYÁKKAL, AMELYHEZ ŐK RÉGEBBEN HOZZÁTARTOZTAK. Már ebben az időben a Kaukázustól keletre a médek vannak. A mittaniknak volt egy háborújuk a királyi szittyákkal, ami a Fekete tenger és Tana felett történt. Emiatt a dákok (királyi szittyák) Dobrudzsa, Havasalföld és Erdély területére vonultak. Ekkor lettek a mittanik szarmaták, vagy királyi mittanik.

Ezzel ugyanaz lett a helyzet. A dákok és maszagéták közé beékeltek magukat a mittanik. Így a maszagéták nem hallottak semmit Traján római császár támadásáról a dákok ellen és nem tudtak segítséget adni. Ekkor ők már szarmittanik voltak.

Szintén Herodotus írja, hogy a baktriai katonák mint a médek, ugyanolyan fejedőt használtak és hadfelszerelésük ugyanaz volt; íj és rövid kard. Ezek székel név alatt magyar-szittya nép, nadrágot hordanak és magas hegyes süveget, amely egyenesen áll a fejükön, de ezeknek már van fokosuk. A székel nevet a perzsák használták az összes magyar-szittya törzsek említésére. A médeknek ugyancsak íjuk volt és az összes felszerelés ugyanolyan volt mint a baktriaiaknak és a myceneásoknak.

Most jöttek fel a dórok. Ezek cserépedényein megjelennek a gyalogos katonák, tehát lovuk nincs a dóroknak. **A görögöknek van egy általános gyengeségük, hogy kitalálnak történeteket minden alap nélkül — ez Herodotus megállapítása. Az igaz — írja Herodotus — hogy a későbbi görögök, tehát a dórok nem ismerték isteneiket, amíg Homer és Hesiod nem mondták meg, hogy kik azok.** El kell ismerni mindenkinek a myceneások művészi érzékeit, amit részben átvehettek a dórok is.

Zeusz isten kultusza a magyar-szittyá napkultusz szüleménye. Ida hegyen Krétán és ennek forrása miatt hozták viszonylatba, mint az életet adó nap egyik isteni jelenése. Ez mind magyar-szittyák által alkotott művészet, mert az volt azelőtt, mikor a myceneások ott voltak, illetve a magyar-szittyák, vagy pedig az utána következő keveredett magyar-szittyá-szemita keveredés lemaradt ágai. Azok tartották ott a városállamokat. Homér írt valamit azután (hogy elhagyták a myceneások a területet, 400 évvel később), de ő haragudott a magyar-szittyákra, mert ki lettek tagadva. Mint ilyen, igyekezett a dór fajnak egy újrendszerű alapot kiépíteni. Így írta meg a Zeuszt és az istenségeket, ami mind az ő képzeletbeli világában született meg, szemita nyomásra, hogy alapot adjon az új népnek, aki bejön és bejött, azaz a dóroknak. Így nevezte el őket görögöknek. De az iparhoz, művészethez, építkezésekhez a dóroknak semmi közük **NEM VOLT ÉS NINCS.**

Miután a magyar-szittyák kivonultak Kisázsziából, otthagyták Myceneát is mint a főcsoport helye és a visszamaradó városállamokat, Athen, Théba, Delphi. Ezek tulajdonképpen kevert székelő-szemita maradványok, akiket nem vittek és nem engedtek fel északra a magyar-szittyák magukkal. Kb. 400 évvel később Homér és utána következő társai, akik megírták Theseus történetét, aki mint olyan, Zeusz született Krétán. Ők mostmár magukénak számították mivelhogy ott már nem voltak szittyák, vagy minoánok. De Zeuszt mint olyat elismerték, hogy a görögöknek nagyon jó szolgálatot tett.

Miután a magyar-szittyák kivonultak Kisázsziából **Kr.e. 1182-től 80-ig, sötétség borul a Közel-Keletre, kivétel a föníciaiak. A**

IX. században Kr.e. az asszírok terjeszkednek a Perzsa öböltől a Földközi tengerig, katonai parancsnok került trónra Tiglath Pilessar, hogy lázadást megtörjön, egész népeket áthelyezett. II. Szargon áthelyezte a kaldeusokat Babilónba. Senacherib alatt a babilóniaiak fellázadtak. Asserhadon és Assurbanipál (Sárdanapalos) támadják Egyiptomot, ami kudarccal végződik, mindenütt lázadás tör ki. **A VII. században kialakul Perzsia, a médek segítségével. A médeknek szükségük volt a harcoló népre. Kr.e. 612-ben Ninivét elfoglalják a médek.** Ezekután a kaldeus Babilonnak egy üstököshöz hasonló felragyogása és elmúlása.

Nebuk hadvezér követve az asszír példát, a zsidóknak azt a részét, akiket az asszírok addig nem mozdítottak el, azt ő Babilonba áthelyezte. Ezután még három király következett, hogy a negyedik lássa miképpen foglalják el Kr.e. 539-ben Babilont Cyrus, egy méd király unokája.

A görögök igyekeztek kétszer vagy háromszor is felépíteni elképzelésüket, mert tulajdonképpen a görögök is egyik ága a szemitáknak, amely szintén annakidején **lett felküldve északra a hegyek közé a Dinári Alpokba, aztán lassan később levonultak.** A myceneások idejében ők még valahol az erdőkben, az Alpokban bújkáltak, mikor a magyar-szittyák, a myceneások kivonultak a mai Görögországból, mert tárgytalan volt a myceneásoknak az ottmaradása, nem láttak semmi jövőt, a keveredés miatt. **A MAI GÖRÖGÖK ATHÉNBA NEM MENTEK BE, ABBAN AZ IDŐBEN, SEM THÉBÁBA, MERT OTT MÉG MINDIG A KEVEREDETT NÉPCSOPORT EGYIK RÉSZÉ VOLT** (a szittyá-szemita keveredés egyes csoportjai), **EZEK NEM VOLTAK GÖRÖGÖK. AKIKET MA GÖRÖGÖKNEK HÍVUNK, TULAJDONKÉPPEN A DÓROK. A DÓROK ELŐTT NEM VOLT GÖRÖG. AKIK VOLTAK, AZ Ó-GÖRÖGÖK, AZAZ MAGYAR-SZITTYÁK.** Ami később görög írás kialakult, azt a szittyá-szemita maradványok és iparosok készítették. Azért volt olyan ipara is annak a területnek. **TEHÁT NEM A DÓROK CSINÁLTÁK, MERT A DÓROK MA SEM CSINÁLNAK. HA AKKOR**

ISMERTÉK VOLNA A MŰVÉSZETET, AKKOR MA IS TUDNÁNAK.

A DÓR FELTÉTLEN ERDŐKBEN SZEDEGETŐ NÉP VOLT. IRNI NEM TUDOTT. Ehhez 3-400 év volt szükséges. Az u.n. újtelepek felállítását a még Athénban maradt Ioniai Szövetség tagjai alapították Sziciliában, Kalabriában. Azatheni várost a dórok sohasem foglalták el. Az Ioniai Szövetségnek volt meg az anyagi tehetsége és hajózási tudása. Ehhez jöttek még 4-500 éven át a menekülők, Palesztína, Babilon, Egyiptom, Kréta és Hattusából. Ez mind meglátszik a különféle szobrok és festmények formájából, tehát könnyű volt felújítani a művészetet.

Még a legtovább tartották magukat ezen népcsoportok közül a spártaiak, akik Peloponeszoszon voltak. Egy erősebb, harci gondolkodású, kevert nép volt. Még ma is megvannak a magyar szavak, szittyá szavak, amiket használnak minden nap, akiket abban az időben a kisázsiai részekén kiválasztottak és letelepedtek Peloponeszoszon. A spártaiak elmentek ugyan délre, Sziciliában próbáltak egy erős kereskedelmi vonalat tartani, de vissza kellett menjenek, mert a spártai maga teljesen egyedül maradt. Most már majdnem úgylátszott, hogy teljesen el van tűnve az egész magyar-szittyá uralom, ami kezdődött Núbiától, Egyiptomon, Karthagón, Etruszk, Spárta, Mycenea és Hittita nép területén, amin annakidején uralkodott Szumér-Babilon.

Az első görög hajózási könyvben ma kimutatható, hogy csak majd a VI. században kezdődött az u.n. görög hajózás, Kr.e. 550 körül. Az asszírok azok, akik előtérbe lépnek és az összes történelmi leírásokból tudjuk, hogy ők egy új formával, kegyetlenséggel lépnek fel, kézlevágással, tömegek agyonverésével, az előre kiszámított kegyetlenségek sorozatával kivívták maguknak a történelemben ennek feljegyzését és ami szintén először történt meg, egész népek áthelyezése. Kiszakították az emberek nyelvét, feldarabolták testüket, kutyák és disznók etetésére.

A Bronz korszak erői Babilon, Mittani, Hatti országa már nincs, az idő Kr.e. 1100, a mind gyengébb Egyiptom, XX. dinasztia, III. Ramszesz, végzetes bajban van a Líbiaiakkal.

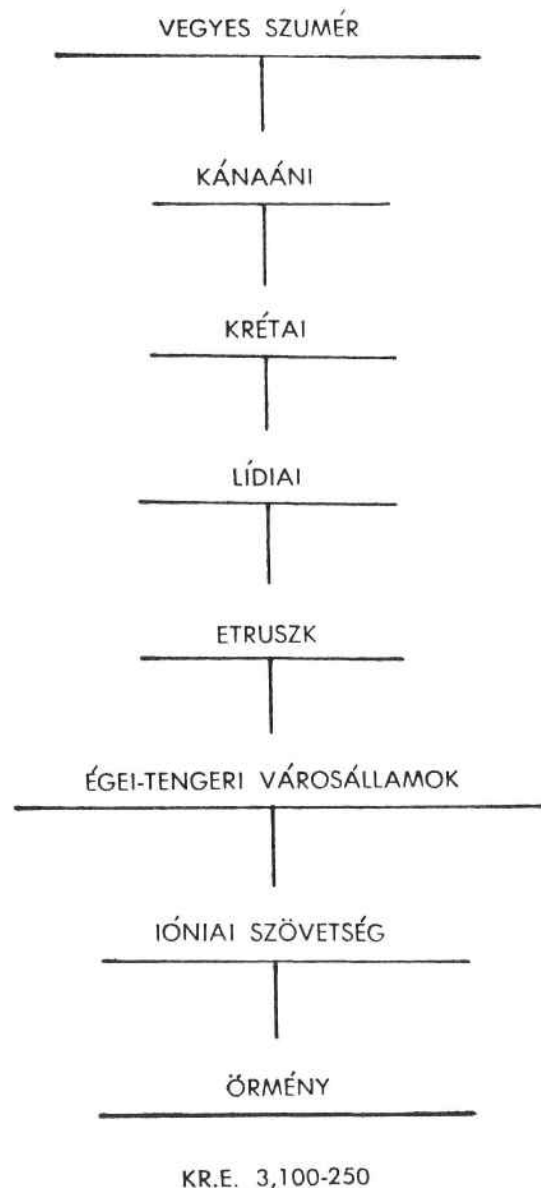
Megalakul az Új Hittiták Birodalma, délre mennek Karchemis körül Kr.e. 1100-ban. Mauryán dinasztia volt Indiában is. Mauryán azt jelenti, hogy lovag. A mittaniknak voltak mariánjaik.

A hurrián szemita fajú nép volt, akiket a mittanik beolvasztottak. Azért mondják, hogy a szarmaták amazonokkal házasodtak össze. Oldalági származásnak számított a magyar-szittyáknál.

A hurriánok — így mondva Isten gyermekei — tulajdonképpen a papnői rendszer alatt a papnők gyermekei voltak, miután azoknak apjuk nyilvánosan nem lehetett, ezért nevezték el őket Isten gyermekeinek.

A Neo-Hittita birodalom, akik a régi Bogházkőből Karchemisbe mentek, tulajdonképpen az a részleg ment le, akiken jobban kiütöttek a szemita testi jegyek.

Amint az egyes történetírók írják, hogy a hebrúknak zsoldosai és Salamon király ágyasai. Ezek aztán egyszerűen szertefoszlottak, eltűntek. Ezek tulajdonképpen a mittanik szemitább része volt, azaz a hurriánok.

ÖRMÉNYEK

Az örmények, akik nevüket egy bizonytalan időben kapták, nyugat felé történő vándorlásukat kezdhették már Kr.e. 3100-tól.

Mikor az Égei tenger környéki városállamokat megalkották, így folyton feltöltődtek az újabb menekültekkel. Nagyobb részüik Krétáról érkezett Lídiába és lídiai fegyvereket használtak — Herodotus leírása szerint.

Athen, Théba, Delphi a myceneásoknak Kr.e. 1182-ben történt kivonulása után teljesen az ő fennhatóságuk alá került. Az Égei tengernél Kr.e. a VII. században ezek voltak a kultúrált uralkodók.

Az új görögökkel nem éltek jó viszonyban, mint látjuk, el is hagyták a városokat a későbbi időben. Az athéniek számtalanszor kijelentették, hogy a dórok előtti — eredeti görög — népből származnak és soha nem adták meg magukat és nem keveredtek. Szerencsére az Ioniai Szövetséget nem zaklatták az asszírok, mint tették azt a föníciaiakkal.

ETRUSZKOK

Az etruszkoknál éppúgy mint a mynoánoknál, föníciaiaknál, vagy a karthagóiaknál feltétlen szem előtt kell tartani hovatartozandóságukat. Ezek mind a Szumériából menekülő népek, melyek szittyá keveredésből alakultak ki. Egész életük a szittyá elképzelés alapján folytatódott tovább, amely nem szerette és nem akarta azt, amit más népek csináltak. Nem voltak hajlandók erőszakot használni semmilyen más néppel szemben, ha bármilyen is volt vallási elképzelése, faja, színe. Csak családi alapon, békés egymás mellett élés gondolata alapján szervezték be.

Mindhárom kereskedő nép volt, kereskedelmi társadalma a Szumér földnek. Ezek menekültek — miután a városok közötti háborúskodás megkezdődött Szumérban — Kanaánba, Kanaánból Krétára, Krétáról később a földrengés után Lídiába. A lídiaiakból lettek az etruszkok, ezek tehát szittyá elképzelés alapján csendes, háborúmentes életet akartak élni, mint kereskedők. Ugyanez történt a föníciaiakkal, majd a karthagóiakkal. Olyan még nem történt, de különösen az etruszkokkal nem, hogy ők erőszakot alkalmaztak volna, még végső esetben sem tették. Később úgylátszik a vadabb elképzelésű rómaiak felülkerekedtek és először Rómából kergették ki az etruszkokat. Az etruszkoknak már Rómától délre is voltak kereskedelmi állomásaik. Ők ha tartottak is valamilyen katonai részlegeket, ez csak mint zsoldos, tehát ugyancsak a szumériai adóbehajtó alapon történt meg, amit a papnői rendszer

hozott magával, hogy annak fenntartását biztosítsák. Zsoldos katonáik ugyanazt csinálták, amit velük csináltak, hogy felfogadtak mást zsoldosnak. Mikor arra került a sor, hogy meg kell védeni egyes területeket, akkor a zsoldos egyik a másikra tolta a harc véghezvitelét, nem törődött semmivel, mert az már olyan keveset kapott azért a katonai szolgálatért, így feladott mindent.

Az etruszk államalakulat különbözött a szumértól, azért is mentek olyan távol Nyugatra, ahol tudták hogy nincs olyan ellenséges hangulat, mint Szumérban, ahol szemiták is voltak.

Egymás után estek el az etruszk városállamok, csoportok, alakulatok. Egyik a másiknak nem segített, csak mint kereskedők, háborúmentesen, kényelmesen akartak élni. Ez sajnos nem vált be, s ezért esett el Etruria, mert nem voltak egységes államba bekapcsolódva, hanem külön városállamokban éltek, mint kereskedők.

Mindig figyelembe kell vennünk, hogy milyen volt lelkibeállítottságuk ezeknek a népeknek. Etruszkok előbb voltak Lídiában, mint ahogy a vizinépek beérkeztek. A FÖNÍCIAIAK CSAK JÓVAL KÉSŐBB, KR.E. 1100 KÖRÜL ALAKULTAK KI. A LEGELSŐ GÖRÖG TELEPÜLÉS IS — amiről az ásatások alapján kimutatások vannak — csak valamikor KR.E. 560-BAN ALAKULT KI, mint kereskedelmi gócpont Dél-Olaszországban.

Ezekre nem kell úgy tekinteni mint hódító, vagy katonai hatalomra. Egy sem volt katonai hatalom. A karthagóiak is csak az utolsó pillanatban harcoltak Karthagóért, amikor már semmi kiút sehol nem volt. AZ ETRUSZKOK PEDIG CSAK ÉPPEN EL LETTEK FOGLALVA, S MEGSZÜNTEK MINT ETRUSZKOK.

Az ETRUSZK ÉS RÓMAIAK KEVEREDÉSÉBŐL ALAKULT KI A PATRÍCIUS CSOPORT, amely később VEZETTE A RÓMAI BIRODALMAT és igyekeztek (Sulla és Marian) teljesen kiirtani, mert ezek a rómaiak és etruszkok keveredéséből származó vezető személyiségek lettek.

Róma első 4 királya etruszk volt. A legnagyobb cirkuszt ami Rómában létezett — Maximus — **etruszk király alapította.** Nem lehet azt mondani, hogy Rómát Romulus és Remus alapította volna, kiket egy farkas táplált, mert Róma már régen meg volt alapítva, majd később jelentek meg az u.n. rómaiak. A farkas maga nemzeti jelvénye volt az etruszkoknak. Az etruszkok magukat

úgy hívták hogy turániak. Sem a farkashoz, sem Róma alapításához nincs semmi közük az u.n. rómaiaknak, csak abban az esetben lehetne mondani hogy Róma alapítói azok, akiket a farkas táplált, ha etruszokról beszélünk.

Ebből látszik, hogy az alapítók egyáltalán nem a később rómainak nevezett csoport, hanem etruszk volt. Hogy később ők is bekerültek vezető szerepbe itt vagy ott és ebből lett a patricius, ezáltal használhatták a farkast mint jelvényt és mondhatjuk, hogy ők alapították Rómát, ezek a rómaiak, mert a **vegyes házasságok** folyamán az etruszk római lett, a római etruszk. Miután a patriciusokat kiirtották, ez azt jelenti, hogy magukat a rómaiakat irtották ki. Akik azután jöttek, azok már mind más fajú népekből lettek, mint az eredeti Róma alapítói.

Claudius Kr.u. 41-54. „Az etruszk megszűnt, mint önálló nép.”

ZENE. Az etruszk zenekedvelő nép volt, amit hoztak magukkal Szumériából és használták hosszú útjaikon, Krétán is. Szerették a sportot, cirkuszi mutatványokat. A NŐK EGYEN-JOGUSÁGOT BIRTAK.

A mulatást megszokták még Krétán. Finom érzékük volt a művészet iránt úgy az építészetnél, mint a bútorkészítés, festészet, szobrászatban. Építkezésük Szumér és Indusvölgyi kultúra alapján lett előállítva: utak, hidak, csatornázás, valamint a fémek előállításában és kidolgozásában.

Ugyancsak a májból való jóslást hozták magukkal Szumériából.

Oltáruk is volt összeköttetésben a májból való jóslásra, szitytya jellegük nagyon leromlott, mert amint látszik a temetkezési helyükön talált képeken, sokat foglalkoztak a túlvilági élettel.

Turáninak hívták magukat. Nemzeti jelvényük a farkas volt. A törvényhozást és annak helyét Zilahnak hívták. (Beludzsisztánban is van Zilah, törvényhozási terület.) Erdélyben Szilágy megye székhelye szintén Zilah.

Égészbenvéve életük és általában szokásaik a magyar-szitytyákhoz való legszorosabb kapcsolatait mutatja.

FÖNÍCIA

Kr.e. 1200 az a történelmi idő (amely archeológiai kimutatás alapján is megtörtént), a nagy bevonulása a vizinépeknek, akik később szoros összeköttetésbe kerültek Kanaánnal és Cyprussal a keleti részén a Földközi tengernek, amelybe később Szécsen, Tyre, Sidon és Arad város mint tengerparti kikötő, akik majd Afrika Földközi tengeri középő csúcsán megalkották Karthagót.

Ezek a népek a kanaániakkal összekeveredtek mert Kanaánban a Szumériából menekültek egyik része élt ebben az időben és a szittyáknak az a része, akiket hykszoszoknak hívtak. A vizinépek tisztább része felvonult északra a hykszoszokkal, másik része pedig kiválasztotta azt az elemet, ami még tisztább volt és az ebből kialakuló népcsoport a később filiszteusnak nevezett nép, akik levonultak hogy megépítsék Tyrét, Sidont és Aradot. Mint hajózó nép majd később Kr.e. a VII. században már mint föníciaiak vannak nyilvántartva. Ez a név azt jelenti, hogy bordósínű ruhában járó emberek, akik Aimex nevű tengeri kagylóból készítették festékeket, ami közel a parthoz volt található és amit olyan szépen kifejeleztettek festékiparrá.

Ez a nép már észrevehető még Kr.e. a XII. és XI. században hogy nagy tehetségük volt, ami által míg Kanaánban éltek megalkották a FÖNÍCIAI ÍRÁST, amely ALAPJA LETT A MAI LATIN BETŰKNEK NEVEZETT BETŐFORMÁNAK. Neveket (amik fel vannak jegyezve Egyiptomban), hogy milyen nevű

egyének, népcsoportok vannak Kanaánban. Köztük van pl. az ősidőkben ismert Szekoltsey, vagy szicíliai székely. Ismerős a szorosan fejre készített fejfedők, amely kb. azonos az etruszkok által viselt fejfedővel. Ezek a fejfedők összeköttetésbe hozzák egymással.

Egyedül ez a nép akiket filiszteus néven ismerünk, s amely letelepedhetett Kanaánban és a palesztínai részeken.

Ennek a teoriának az alapja, hogy az Égei tengeri hovatarozandóságuk mint filiszteusok, alá van támasztva archeológiai cserépedényeik által, amiket használtak. Cyprusban is a filiszteusok fel vannak tüntetve festményeken és a pecsétgyűrűkön, amely meghatározza hovatarozandóságukat és igazolja. Azonban temetkezésük cserép koporsóba az úgylátszik kifejlődött náluk, amíg Egyiptomban laktak. De az a szokás, hogy az egész arcot a gazdag embereknek megcsinálhatták arany lemezzel, pontosan olyan mint a myceneásoknak, akik Cyprusban is, mint parancsnokok voltak egyidőben.

A vassfeldolgozást a filiszteusok ismerték és azt fel is használták. Ugyancsak a hittitáknak is megvolt ez a Fekete tenger környékén Kr.e. 1300-ban. A hittiták azt nem használták, amint látjuk a Tel Amarna levelekben még csak egyes helyeken említik.

A zsidók is használják pl. a késnek és a fejtörőnek a nevét, amit a filiszteusoktól vagy más. Égei tenger környékéről vettek át.

Tehát a FÖNÍCIAIAK tulajdonképpen a vizinépek kevert részének leszármazottai, magyar-kunok keveredéséből származnak. A vizinépek Kanaánban keveredtek a már ottlévő szumériai menekültekkel, akik előbb is hajózással foglalkoztak a Tigris és Eufrátesz folyón, valamint India és Szumér között is. Ezek már szemita keveredésűek voltak, s hogy onnan jött a keveredés, az ki-mutatható későbbi társadalmi életük vezetésében, melynek határozottan szumér jellege van, pl. a pap mint olyan, ugyanaz mint

a szumér elgondolás volt, hogy a papnő a nemzet fenntartása. Ez szemita születési jog, ami a föníciaiaknál is megvolt mint a nagybani keveredés alkotása. A pap volt a száj, a fegyver, aki azt végrehajtotta, volt a harcos.

Ez a hadsereg tulajdonképpen templomi lovagok vezetése alatt állt, a papnői rendszer fenntartására (adó behajtására) volt beállítva, amely a későbbi időben mint Székely (Sikoly) Szenthad-sereg. Azonban ez a háromezer ember nagyon elpuhulva végezte a dolgát, csak abban a pillanatban, amikor már Karthagónak nem volt kiútja, akkor harcoltak igazán, akkor már mindenki harcolt a végtelenségig.

A FÖNÍCIAIAKNAK VOLT EMBERI ALDOZATUK. AZ ELSŐSZÜLÖTTET MINDIG FELÁLDOZTÁK. Amint tudjuk, a föníciaiak már léteztek Biblos, Sidon, Tyre, a XII. század vége felé. Jó kereskedők voltak, terjesztették a kultúrát, értettek természetesen a hajózáshoz, furcsa vallási elképzeléseik voltak, az lett a vesztük. Ők tulajdonképpen csak kereskedelemmel foglalkoztak. **Úgylátszik az a csoport lett Kanaánban társ a filiszteusokkal, akik maguk már Szumérban mint kereskedők éltek.** Ami ipari vonalon jelentős, az a bordófesték, nagyon kevés agyagmunka és szőttesek, de a leírások szerint AZ ELEFÁNTCSONT FARAGÁSOKAT A LEGMŰVÉSZIESEBB MÓDON VÉGEZTÉK EL.

Kr.e. a XIII. században már Afrika partjain ahol mint VIZINÉPEK MOGADORTÓL (ami Afrika nyugati oldalán kb. 500 km-re van a Gibraltár szorosától) DÉLRE LETELEPEDÉSI TERVÜK ÉRDEKÉBEN LETETTEK BIZONYOS EMBERFELELEGET, Ahol abban az időben még FEKETÉK, NÉGEREK NEM VOLTAK. EZEK LETTEK KERESKEDELMI GÓCPONTJAİK, MOGADORTÓL A KÉSŐBB ELNEVEZETT KARTHAGÓIG ÉS BIBLOSIG.

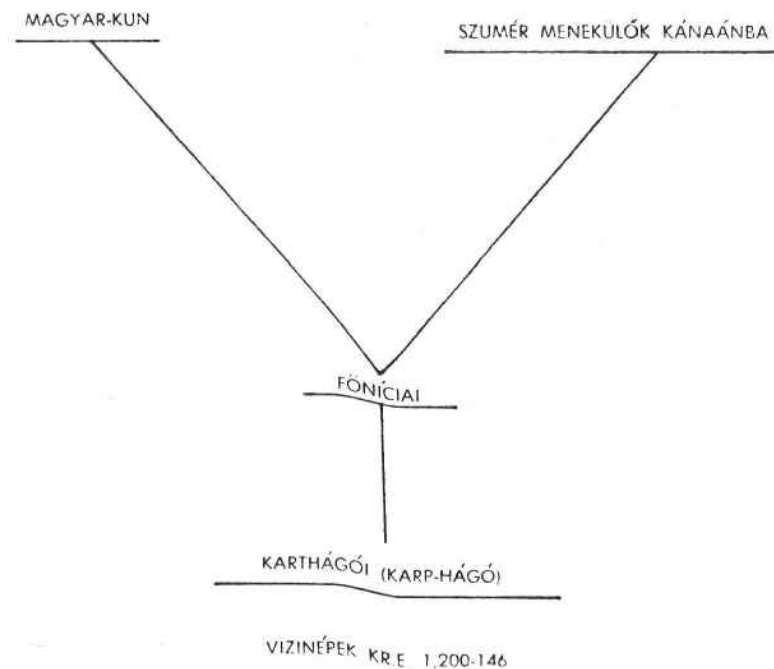
Később miután már az etruszkokkal is üzleti összeköttetésbe kerültek, mint rokon nép, a föníciaiak szállítottak nekik árukat,

amely alapján Szicília több részén a föníciaiak szintén kereskedelmi gócpontokat állítottak fel.

Ma is van olyan út Sziciliában, amit ők építettek. **Ők telepedtek be Kadisba is amit egyidőben Tarsisnak hívtak.** Majd összeköttetésben voltak Egyiptommal is, az Égei szigetiekkal és így az élet folyt tovább. sőt **AZ ELSŐ ALAPÍTÁS TYRE** volt, később pedig Sidon és más telepedési hely. 700-ban már nagyon háborús levegő kerülgeti Tyret. **Az asszírok és az egyiptomiak is már kezdték támadni Föníciát. Kr.e. 673-ban Tyre abba a helyzetbe került, hogy elveszti önállóságát Egyiptomnak, vagy elhagyja Tyret, fővárosukat. Kr.e. 666-ban az asszíroknak behódol és adófizetője lesz.** Az asszírok 13 évig ostromolták Tyret, de mivel az egy szigetre lett építve, amelyhez csak egy hidon lehetett bejutni, a vizioldal még mindig Tyrenek kedvezett. **Azonban Balduc, Tyre akkori királya már 13 évi körülzárás után nem talált más lehetőséget, mint két lányával — Didóval és Annával — először Cyprusra menekült.** Didó megegyezett az akkori főpappal, hogy hozzámegy feleségül és valahol alapítanak egy kereskedelmi várost, de csak abban az esetben, ha feleleveníti a szumér papnői rendszert a nemzet jövőjének biztosítására. Didó nem merte apjának bevallani, hogy feleségül megy a paphoz, hanem elszöktek. **Ennek alapján alapították meg Karthagót.**

Kr.e. 666-ban Assurbanipál végül is rátört Tyrére, mint egy farkas a juhnyájra, elfoglalta Tyret, így Tyre, Sidon és Arad **mint olyan megszűnt föníciai lenni.** Karthago folytatta előző kereskedelmi életét a régi afrikai, szicíliai, mostmár jól jövedelmező bádog- és rézbányák területén, tehát a ma Ibériai félszigetnek nevezett területen. A keleti parton végig építették ki a kereskedelmi gócpontokat.

Mint már előbb említettem, a VIII. században Irán, Sidóniának királya igyekezett kiépíteni nagy területeket, kereskedelmi gócpontokat. Most épült ki Nyugat-Sziciliában Masta, majd egy másik gócpont a Baleári szigetekben Ibizát építette ki. Itt is szépen

haladt életük addig, amíg Hannibál el nem határozta, hogy megszünteti a római köztársaságot, amely már bekebelezte Etruriát. Ennek alapján 40 ezer emberrel elindult a rómaiak ellen, Kr.e. 219-ben. Hannibál sajnos nem győzött, vissza kellett vonuljon ezen az úton amelyen előbb érkezett, a rómaiak megkötötték bizonyos békeszerződési pontokban, hogy a karthagóiaknak mit lehet, vagy mit nem lehet tenni. A vége mégis az lett, hogy a rómaiak által sajnos le lettek győzve saját földjükön, Karthagóban.

A karthagóiak miután már látták, hogy menekülés nincs, az utolsó emberig harcoltak. 40 ezer ember volt teljesen egyforma számban, de a rómaiak jóval erősebbek voltak lovashadseregük által. Karthago és vele együtt az összes gócpontok a rómaiak kezére került, s megszűnt Kr.e. 146-ban.

A karthagóiak is éltek még később 1500 évet, ahol egész új formát építettek a maguk életére. A mi szempontunkból (magyaroknak) Karthagó és környéke nagyon fontos és érdekes. Amint látszik a térképen, lehet hogy már akkor mint vizinépek letelepítették itt a hajóútjuk folyamán megnövekedett népük egy részét, ezek a líbiaiak vagy maguk a karthagóiak. Azt nem lehet pontosan megállapítani a térkép alapján, hogy ki adta a nevet a folyóknak, városoknak Karthagó területén.

Karthagóban van és volt egy völgy, melyet úgy hívtak hogy TOKAJ, szőlőtermeléssel foglalkoztak benne. A város volt Temesa (Temes), város Madaoras (Madaras). Ugyanígy az indiai Medresnek hívott Madaras.

TOKAJ NÉV ÚTJA:

Szumér, Vizinépek, Líbia, Karthagó Székely Szenthadereg által, krétai szőlők, felvonulás, Bécs (Vindobona), Gyepük (Morvaország), átvonulás a Jászokhoz, Tisza felett Tokaj; Líbiaiak mint fáraók Egyiptomban, később átvonultak a mai Japánba, ma Kyushu. Tokai Japánban.

Temes maga a modern Donga. Van egy folyója, amelyet Szulinának hívnak. Szulina név feltétlen Szumérból került. A Dunának három ága van a deltában, amely a Fekete tengerbe ömlik. Egyik ágát úgy hívják, hogy szulina, ami szabályszerű szumér név. Másik folyó Magyarja, s a harmadik Melege (lehet, hogy ez egy hőforrás). Karthagó több szempontból is igen fontos. A vizek, folyók, városok magyar nevűek. A Szenthadereg, amely székely, szintén magyarul érthető, tehát magyar.

A líbiai Madaras feltétlen testvér városa az indiai Madaras-Medres (Madras) városnak, éppen úgy mint az indiai Eri-kame-du testvérvárosa a Szumér beli Eridu-nak.

Van egy terület Karthagó közép-keleti részén, amely úgy van írva hogy Szika, Szaka népe, földje.

Ügylátszik ezen a területen volt a Székely Szenthadereg, akiket magukkal vittek Szumérből Kanaánba, Kanaánból Föníciába, Föníciából Karthagóba. Ez Karthagóban is 3 ezer embert jelentett, vezetői a Maryánok, tehát Templomi Lovagrendiek voltak a vezetői.

A Szenthadereg vezetői Szumérban a Templomos Lovagrend — Maryánok, amelyek a szumér városállamok harcai miatt Kr.e. 3100-2120 különböző irányban elszéledtek, így Indiában is, amelyből lett a Maurián dinasztia, de már átalakítva. Tudjuk, hogy Áshóka a Veszta Kupolát 500 nővel együtt leégette.

A mittanikkal (akik később mint szarmaták) a mauriánok bekerültek a mai Lengyelországba is.

Ebben az időben látjuk, szintén 550 mauriánt Kanaánból az egyiptomiak elhurcoltak. A föníciaiak az egész vonalon vitték magukkal a szumér vallási elképzelést és annak fenntartó formáit.

MÓROK

A mórok Afrikában a vizinépek egyes csoportjaiból alakultak ki, ehhez csatlakoztak a Karthagóban levő mauriánok, amely lovas egység volt, ami történt Karthagó felszámolása után.

A mórok — mint olyan — elfoglalták az Ibériai félsziget egy részét, amely ma Portugália.

A mór várak építkezési formája megegyezik a rhodesiai aranykereső helyek építkezési formájával, a védőtornyok mind az a minta. A mórok emlékeztek (vagy le volt írva) a núbiai kussok nagy aranylelő helyeire Rhodesiában, így a mórok is felkeresték és ugyanazt az építkezési formát használták, mint a mai Portugáliában létező mór várak.

Ezekből látszik, hogy a mórok szintén a magyar-szittya népcsoportból valók.

Mórok vannak a lankán is. E. F. C. Ludowyk szerint: ezek mint kereskedők érkeztek a Lankára. Az összeköttetés feltehető: Szumér Mauryán Templomi Lovagok, később Kanaánba, majd Karthagóból mint mórok Afrikában, elfoglalják az Ibériai félsziget egy részét, majd visszatérnek a Lankára mint kereskedők.

Lanka lakosságának 4 %-át teszik ki.

BABILONI NYELVZAVAR

Babilon ostroma hosszúra nyúlt, az élelem nagyon fogyott, így a babilóniak elhatározták, hogy nők egy részét — kik várandósak és kisgyermekük van — életben tartják, a többit pedig legyilkolják, így tovább tudják tartani, védeni a várost. Az ostrom, illetve a város elfoglalását megnehezítette, hogy a KEVERT szittyák a város körül a védőkkel összejátszottak, akik ott éltek már vagy két generáción keresztül Babilon utolsó napjáig.

A hosszú ostrom után a médek és perzsák cselhez folyamodtak. Egy napon az ellenség elvonult a várfalak alól és úgy nézett ki, hogy feladták az ostromot. Erre a babilóniak nagy ünnepségbe kezdtek, volt evés-ivás, dárídó, a hosszú harc után mindenki kifáradva, de most már jóllakva, lerészegedve utcán és mindenütt nagy biztonságban aludtak, sőt még az őrvigyázatot sem tartották. Nem vették észre, hogy a hajnali órákban az egyik hadvezér, Zopyrus — aki eredetileg perzsa volt — csel alapján a kapukat kinyitotta, így a médek és a perzsák minden harc és ellenkezés nélkül elfoglalták a várost Kr.e. 539-ben.

A város elfoglalása után Cyrus megtudta, hogy mi történt az asszonyokkal Babilonban, így rendeletet adott ki, hogy az ő birodalma területéről (amely Baktriáig terjedt), az összes független nőt küldjék be Babilonba, hogy legyen a babilóniaknak asszonyaik az élet továbbfolytatására; egyesek szerint számuk ötezer, mások szerint ötvenezer volt.

Egyes csoportok asszonyai KÜLÖNBÖZŐ NYELVET BESZÉLTÉK, így alakult ki a (bábeli) BABILONI NYELVZAVAR.

Kr.e. 531-ben a babiloni papság fellázadt. Cyrus a lázadást leverte, majd Cambyzes és utána I. Dárius (Kr.e. 522-486) uralma alatt kitört a lázadás, amit vérbefojtottak és Babilont lerombolták Kr.e. 520-ban.

Perzsiában ebben az időben halottégetés volt, így Dárius egy alkalommal megkérdezte egy galatai népcsoportból levő embertől — akik megették szüleik halott testét — hogy mit kérnek azért, hogy ők azt élégethessék, ahelyett hogy megegyék.

Az asszír-babilóniaiak a város elfoglalása után nem bírták azt az elgondolást, hogy ők már nem uralkodhatnak Babilon felett, így elhagyták a várost, felvonultak északra Galatába. Ott van Ibéria nevű város is, amely után később elnevezték a mai Ibéria félszigetet, ahol ma Spanyolország és Portugália van. Nevüket is innen vitték mint galatai.

Miután Galatában, ami a Perzsa birodalomhoz tartozott, adót kellett fizetni a perzsáknak, amit ők nem akartak, így elhatározták, hogy elmennek ők is Nyugatra (bizonyára tudomásuk volt az etruszkoknak az Appenini félszigeten levő életükről). Az asszír-babiloni-galatiak ekkor több részre szakadtak, ágait ma is lehet követni.

Az asszír-babiloni-galatiak levonultak a Tauruszhoz, ott hájukat építettek és átmentek az Appenini félszigetre a Pó folyó feletti részre. Állandóan zavarták az etruszkokat, majd később Rómába is bementek, akkor a rómaiak még elég gyengék voltak, azonban később megerősödtek.

A rómaiak az asszír-babiloni-galatiakat — most már gallok név alatt — áttették a Rhon vidékére. A gyakori római területre való betörések miatt a rómaiak elfoglalják a ma Franciaországnak nevezett területet, amit akkor Galliának hívtak.

NYELVEK KIALAKULÁSA

A nyelvek kialakulásának történetét helyezzük a babiloni nyelvzavarra, amely az asszír babilóniaknak adott, kb. 26 némileg különböző nyelvű asszonyok érdemének tudható be, akik a Földön minden irányba elszéledtek, hogy később mint különböző népcsoportok megjelenjenek, de alapszavuk a régi népcsoportjuk alapszava.

Igy ma ha valamelyik népnek az alapszavait kutatják, a nyelvészek megállapítják, hogy a nyelvek egy közös ősi nyelvből alakultak ki, amely ezek szerint TELJESEN IGAZ.

Abban az időben csak két ősi nyelvet idézhetünk, a magyar-szittyák és a feljövőben levő szemita-szittyák (amoriták) nyelve. Pl. a kialakulóban levő kharosti nyelv mint olyan a pártusok megszűnésével el is tűnt.

Természetesen az alapszavak is az idők folyamán elkoptak. Az egyes népek nyelvi és ajak mozgása folytán másképpen hangzik ugyanaz a szó, közben új tárgyakra nevet kellett adni, melyet csoportonként maguk adtak, így a nyelvek csoportonként külön fejlődtek ki, lásd TÁJSZÓLÁSOK.

KHAROSTI BESZÉD.

A visszavonuló szemita-szittyák beérkezve Indiába szumér nyelvet beszéltek.

A nagyon keveredettek, akik inkább aramiak voltak mint szumérok, hogy aramaik fajiságukat megtartsák (úgyhiszem Babilonban) megalkották a szanszkrít, aramaik nyelvből a kharosti nyelvet, amely a nagyon keveredettek, mint összekötő kapcsolatot használták.

KANÁRI SZIGETEK, KÖZÉP-AMERIKA, MAYÁK

Azték, Maya, Inka, Közép-Amerika kultúra lakóinak a legközelebbi elfogadható történetének leírása.

Arnold Toynbee szerint a természeti adottságok megvannak, hogy az ember saját hasznára, javára kihasználja, de ehhez kellett az öntudatra ébredés. Az öntudatra ébredés és alkotni tudás és azoknak előkészítése, véghezvitele.

Az Atlanti óceánban van egy áramlat, az u.n. Golf áramlat. Ez a Golf áram kezdődik a két Amerika között. Ott a fojondár borzasztó nagy tömegben van jelen, mert ott meleg a víz és ez a Golf áramlat megy északra, megmelegíti Anglia partjait, felmegy a Keleti tengerig. Onnan az áramlat jön vissza és hozza lefelé a hideg áramlatot is, illetve ami megmaradt még meleg benne. Ezzel jön le Hollandia, Európa nyugati partján és ér el Afrikáig. A Kanári szigetekenél megfordul Dél-Amerika felé. Ez egy körforgás. Ez az áramlat egy nagy horderejű áramlat, amely életet ad, az emberiség szempontjából nagyon nagy hatása van. Ezt a hatást ki kell fürkésznünk, hogy tulajdonképpen mit is csinált a világtörténelem szempontjából.

A havi kiadású „Plain Truth” című folyóirat 1975 augusztusi számában William S. Tankenbring arról ír, ki találta fel Ame-

rikát először. Most mind nagyobb számban jelenik meg felvilágosítás arra, hogy Kolumbusz Kristóf egészen késői felfedezője volt az Új Világnak.

Azt kérdezi, kik voltak ezek? Tehát itt van a történelem. Tankenbring beszélt valami lehetetlen dolgokat; mert a kronológiai tábla kimutatása szerint az első kultúra az Olmek kultúra, amely kb. Kr.e. 1250-400-ig tart. Ez az én tudásom szerint a vizinépek ideje, kiknek egyik leszakadt részét valamilyen véletlen folytán elvitte a Golf áramlat Közép-Amerikáig. Ez lehetett és volt az első fehér ember kultúrája Amerikában. A többiek, illetve a későbbiek: a Maya kultúra Kr.u. 300-ban kezdődött, a Teotikan Kr.u. 1-700-ig, a Monte Alban (ami lehetett az Olmek kultúra visszamaradt része) Kr.e. 600-ban kezdődött és Kr.u. 1000-ben végződött. A Toltek és ügylátszik a keveredése másik kettőnek Kr.u. 900-tól Kr.u. 1187-ig, majd az Azték Kr.u. 1345-től Kr.u. 1521-ig.

Ha a kronológiai táblázatot nézzük, akkor lassan rávezet bennünket arra, hogy ezek a népek Kr.u. 1-től 1521-ig léteztek, ezek feltétlen szintén a Golf áram útján értek Közép-Amerikába, természetesen különböző időkben. Az író mutatja ebben a könyvben, öt különböző fej van feltüntetve: egy ősi egyiptomi, egy néger, egy indián, egy fehér ember és egy másik — mondhatjuk hogy egy közép-ázsiai fehér ember. Hogy a levezetést megcsinálhassuk, tudnunk kell, hogy a nagy harcok már folytak Kr.e. 3100-tól Ázsiában.

Miután tudjuk, hogy egy bizonyos kiirtási művelet indult meg az asszír-babilóniak által — ismert a kéz levágásától az élve nyúzáson keresztül a feldarabolásig. Tehát először a Földnek a végső határa az akkori elképzelések szerint — mint említettem — Espána, azaz legszélsőbb része, határa, úgy tudták, hogy Kadiznál van, illetve valahol a Kanári szigetek körül, ahol az örök tűz ég, onnan az óceán csak lecsorog a semmibe. Ez volt az akkori elképzelés szerinti végső határ, ameddig az ember élve eljuthat.

Sokan írták, hogy az örök tűz a mai Kanári szigeteknél volt. Miután tudták, hogy az ott van valahol az Atlanti óceánban, az első tömeget, akiket a saját végzetükre bíztak voltak az ETRUSZKOK. Az etruszkokat hajóra tették és a Golf áramlatba betették, illetve a Kanári szigetek egyes részére száműzték.

A második csoport, melynek a végzete ugyanaz lett, voltak a KARTHAGÓIAK. Hogy azokat a hajókat hogy csinálták, illetve milyen állapotban voltak amikor azokat elengedték, azt csak bizonyos nagy könyvtárakban lehetne megtalálni, talán Rómában, vagy a spanyolországi hegyek között, vagy Franciaországban.

A harmadik csoport (mert hiszen négyféle népcsoportot és kultúrát említenek Közép-Amerikában). Az utolsó csoport volt a dákok összefogása, rabláncra fűzése és elszállítása, amely kitűnik, hogy maga a királyi szittyá, a szittyá nép parancsnoki törzse volt, mert Kr.u. 101-108 közötti időbeni rómaiaknak a dákok elleni háborúja után többet nincs említés a királyi szittyákról, illetve ezek VOLTAK A DÁKOK.

Érdekesség a dologban az, hogy akik megérkeztek Dél-Amerikába, ezeknek nem voltak asszonyaik. Asszonyaikat lehagyták az egyes Kanári szigetekben. Amint látjuk ezekre az akkori hódítónak szüksége nem volt, sőt minél hamarabb megszűnnék, annál jobb. De az asszonyok megmaradtak a Kanári szigetekben, sőt minden szigeten más-más csoport volt elhelyezve, mert ma is még látható a különbség az egyes szigetek lakóinak formáján.

Érdekes szintén, hogy a Tenerifen múmiát is készítettek. Ez semmi csodát nem mutat, azok bizonyára az etruszkok voltak, mert az etruszkok, akik Lídiából mentek Olaszországba, Lídiába Krétáról mentek. Úgy Krétán, mint Etruriában múmiákat készítettek. Tehát ugyanúgy találtak múmiákat Közép-Amerikában is. Templomépítészetük is ugyanaz, mint a már nagyon jól ismert — különösen a karthagóiak által — sumériai templomépítés.

Az aztékok, kiknek lelkébe valahogy beültetődött az asszír-babiloni eltorzított emberi és állati formák, sárkányok, stb. Ha azt kérdezzük, hogy miért van ott fakéregből készített hajó ami úgy néz ki, mint az egyiptomi, vagy az aztékok miért csináltak bordófestéket a Csendes óceán partján, éppúgy mint a föniciaiak murexből, miért van nekik naptiszteletük, miért faragtak nagy szobrokat kőből és hieroglifa írásokkal vannak ellátva, hogy értettek a műtétek elvégzéséhez, ez mind nem különálló jelenség, ezt ők magukkal vitték mikor el lettek szállítva.

Ugyancsak miért hasonlít a templomuk a Ziguráthoz? Vagy az Indo-kínai angkori templom építéshez a közép-amerikai templomépítés? Ez egy és ugyanaz a minta mindhárom helyen. Angkor, Szumér és Közép-Amerika. Többek között megemlítve, az egyik könyv arról ír, hogy a Kanári szigeteken lakó egyének nem csináltak maguknak járművet, nem értettek a hajózáshoz. Azonban ha megfigyeljük a Kanári szigeteket, hogy milyen fák vannak rajta és ezek a fák mikor kerültek a sziget területére (t.i. Kr.e. 300-ban azokon a szigeteken csak kaktusz volt, vagy dragon fa, ami valami lyukacsos anyagú fa). A megállapítások szerint ezek az emberek még egyik szigetről a másikra sem mentek át egész ottlévő életük alatt. Azonban egy másik könyvben le van írva, hogy amikor Kr.u. 1400-ban az európaiak mint embervadászok jelentek meg a szigeteken, akkor az elfogottak egyrésze elszökött és **ÁTUSZOTT** a másik szigetre, tehát ők csinálhattak volna hajót, ha lett volna hozzá megfelelő anyaguk. Dragon fából nem lehet hajót építeni.

Azokat, akiket betettek a hajóba, hogy a „világ végén” le fognak süllyedni, elvesznek majd a lefolyó óceán vizén, nem így történt. Az óceán nem tüntette el, mert az az óceán, az az áramlat elvitte őket külön-külön, úgy ahogy be lettek téve a hajókba, de a férfiak külön voltak a nőktől (a nők más hajóval mentek). Dél-Amerikában csak a férfiak jelentek meg. Ezért is van az egyik uralkodó neve Mantezuma, amely minden uralkodónak a jelölő neve volt, ami azt jelenti magyarul, hogy meztic, a mama. Asz-

szonyt kellett találjanak maguknak. A nők megmaradtak a Kanári szigeteken.

Mikor ezeket mind átgondoljuk és megvizsgáljuk, akkor nem lehet tovább kétség afelől, hogy ezek feltétlen azoknak az egyéneknek az Atlanti óceánon átvergődött tagjai, akik ott tovább folytatták ugyanazt a kultúrát, mint amit azelőtt már valahol

Európában folytattak. Természetesen kezdték azt a kultúrát valamikor Kr.u. 2-300 között és bevégezték, amikor a spanyol conquistadorok megérkeztek és ezeket a későbbben felismert egyéneket tudták, hogy kihez tartoznak, s mind legyilkolták. Ők fejlődtek annyira amennyire tudtak, de végül is kiirtották őket, azután a híres nap után Kr.u. 1492-ben.

Henry Myhill „Going South” című könyvében írja, hogy a Kanári szigetek nem lehetnek darabjai a Plátó Atlantiszának, mert

a geológiai megállapítások szerint időben nem lehet összeegyeztetni. Biológiaiilag a Jégkorszak elején, amikor a lizárd vagy a dragonfa ott lehetett volna, a szigetek vulkanikus kitörésben voltak, lehetetlen hogy bármilyen élet megtartása vagy annak átvételére alkalmas lett volna. Biológiaiilag azok az állatok, madarak, növények csak más földrésről jöhettek és csak Dél-Európából, de ahhoz hogy átjöhessen kellett legyen egy összekötő föld, amely a geológusok szerint nem lehetett. Tehát azt ember kellett hozza, ami a szigetek ma létezik. Ember hozta a legtöbbjét, majdnem mind az állatokat és növényeket. Kecske, teve, számár ma a Kanári szigetek szimbóluma és vele együtt a többi összes háziállat. Ugyanúgy a burgonya, paradicsom, banán és füge. A magasabb hegyeken levő apróbb növények, amelyek hosszú évek óta hozzászoktak, az él ott csak. A négylábú lény, ami ott található az egy lizárd, ami 60 centire nő meg, EGYETLEN ismert leszármazottja a SZÁZMILLIÓ ÉVEKKEL EZELŐTT élő hatalmas csúszómászóknak.

Minden szigeten van különféle madár, unokatestvérei Dél-Európában élnek. A dragonfa amely a megállapítások szerint a Tertiális időben volt, a különös fenyőfa két méterrel magasabbra nő mint rokonai Skóciában, vagy Olaszországban. Ugyanakkor apró ibolyát találhatunk és körülötte vígan csattogó madárhadat Tintila Teida, a Teide tűzhányó 4000 méter magasságában. Vulkanikus kőzetben nincs és nem lehet megkövesedés. Kőületet nem lehet találni sehol. Ez az, ami megoldja az összes kérdést, t. i. ezek vulkanikus sziklák, a földalatti tűz most csak csendes, utolsó kitörése La Palma szigetén 1949-ben volt. Ha valaki száraz ág-csomót dob a kráterbe, az lánggra lobban. Tehát az összes elképzelés szerint ezek a szigetek az egyes vulkanikus kitörések alkalmával az óceán fenekéről egyben gyorsan felemelkedtek. Egyes szigetek körül mély völgyek vannak, amik elválasztják egyiket a másiktól. A völgy mélységek olyan nagyok, mint amilyen maga a vízből kiemelkedő leghatalmasabb csúcsa a szigetnek. Miután 1949-ben volt az utolsó kitörés, így látszik, hogy még nincs befejezve a működése.

Az Anaga vízmosott sziklái között Teneriftől északra találhatjuk ezeket a 60 cm-re is megnövő lizárdokat. Amennyiben a szigetek maguk vulkanikus kitörések után borzasztó hosszú idő kellett elteljen, hogy az maga valamennyire is lehüljön, utána a vulkanikus hamu az, amely szintén hosszú időbeli lehülés után lesz képes egyes alacsony életrend kialakítására. Eső bizonyára több volt mint ma az akkori melegség miatt. Kb. Kr.e. 1500 után már valamilyen élet lehetett rajta, mert a **vizinépek** említik, hogy az az elkárhozottak szigete, ahol az örök tűz ég. A talaj maga mint olyan, életet adó, de hogy ott élet legyen, ahhoz azt oda be kellett vinni. Az első emberek, akik oda véletlenül bekerültek, kiket oda száműztek, borzasztó rossz helyzetben voltak. A dragonfa kivételével más nagyobb fa — legalábbis Tenerif szigetén nem volt. Az ausztráliai eukaliptusz háromszor olyan vastagra nő ott, mint Ausztráliában, ahol eredetiben nő. Eső nem sok van, de a vulkanikus talaj a párákat beszívja, s az ideális állandó tavaszi éghajlat a növény gyors fejlődését segíti elő. Kimondott mezőgazdasági élet nincs a lávakő és a terület kicsisége miatt, így inkább kertgazdaságnak lehet nevezni. Sajnos a gyümölcsnek különleges íze van. Amilyen körülmények között a szigetet elfoglalták, talán soha soha nem tudunk meg semmit előbbi lakóiról. A kérdést senki nem tette fel, antropológiaiilag soha nem vizsgálták meg, az érdeklődés csak odáig jutott, hogy rabszolgának jó anyag.

Már az elején a hódítók összeházasodtak a sziget lakóival, mivel azok fehér emberek voltak. Színessel ez nem történhetett volna meg oly könnyen. Például Dél-Amerikában több mint négyszáz év után a keveredett lakosság három elnevezés alatt él, fehér a vezető réteg, a keveredett meztic és indián. A múmiákból megállapítható, hogy nagytermetű, jó testalkatú emberek voltak. Hajuk után ítélve — amely vöröses-barna, annyi idő után mint múmia — ezek szőkék voltak Tenerifben. A keleti szigetekeken feltalálható szemita vér-keveredés és ez a TÖRTÉNÉSEK alapján csak természetes.

Egy váza van a tenerifi múzeumban, amelyet bemutattak O. G. Strawfordnak, aki a váza formája után megállapította, hogy az

Kr.e. 1800-1500-ban készült, azonban talált benne még négy vasszeget, amelyet a XIV. században használtak a hajóépítésnél. Ezek szerint a váza 3000 évvel később lett készítve.

Carbon 14 megállapítása szerint a Grand Canari szigeten talált múmiákon tett kísérletek szerint azok Kr.u. 294 és 1082-ben lettek készítve. Miután a mumiakészítés nem nagyon elterjedt, annak készítése közvetve vagy közvetlenül Egyiptomból jöhetett. Az osztrák D. J. Völkel írja: Egy Grand Canari bennszülött szerint Kr.u. 1530-ban Grand Canaria, Tenerife és Gomera lakói egy nyelvet beszéltek. Cuscoy, a tenerifi múzeum igazgatója megállapítja, hogy ezeknek az ősi nyelvük közös. Több koponyamérés alapján az antropológusok megállapították, hogy az egymáshoz hasonló.

Visszatérve, hogy hogyan jutottak ezek a szigetre ha nem értettek a hajózáshoz, a felelet csak az lehet, hogy más hajózó népek vitték oda, akik maguk nem telepedtek oda. A füge, bár nagyon fontos volt a foglалás idején, csak 100 évvel a foglалás előtt lett betelepítve, juh pedig csak néhány évvel a foglалás előtt. Kecske csontok találhatók a múmiák mellett és ennek bőrét használták a múmiák betakarására. Kr.e. 82-ben Sertoriussal kapcsolatban tudunk először a szigetről. Későbbben többen is voltak a szigetekeken, de említésre méltó Luis de la Cerda, aki elindította a rabszolgák szállítását, ami annak idején jó üzlet volt egész Nyugat-Európában.

Kr.u. 1402. május 1. Jean de Béthencourt a normandiai La Rochelleből lehajózott délre. Nagyon fontos, mert ő nagyban csinálta a rabszolga-szállítást a Kanári szigetekről.

Dr. Vicenta Cortés mostani kutatásai, a valenciai rabszolgavásár iratai között borzasztó csúnya képet rajzol a Kanári szigetekről és akkori helyzetéről. A rabszolgák feljegyzése 1489-ben kezdődik s a legmagasabb fokát 1493-1496 között éri el, majd 1502-ben befejeződik. A feljegyzés érdekes neveket tartalmaz.

Dr. Cortés véleménye szerint a férfiakat többnyire legyilkolták, a nőket, gyerekeket adták el rabszolgának. Ezzel összeköttetésben Cook, Borah és Simpson végzett kutatást, ami nagy jelentőséggel bír.

Mexico lakossága Hernan Cortés partraszállása idején 25 millió volt. Leapadt kb. a negyedére 1547-ben. Ehhez arányítva ki tudná megmondani mi történt Dél-Amerikában, melynek ez volt a bekezdése.

A kronológiai tábla. 20,000-től 7000-ig Paleo amerikai vidék. 7000 (2000)-en keresztül Kr.e. 1500 csak gyűjtögetés és halászat, vadászat. Kr.e. 1500-tól Kr.u. 250-ig Olmec kultúra, amely kezdődött kb. 1250-től 400-ig Kr.e. A klasszikus kultúra 250-től Kr.u. 900-ig, először a Maya 300-800-ig, Teotihuacan 1-700-ig, Monte Alban Kr.e. 600-tól Kr.u. 1000-ig. Kr.u. 900-1521-ig benne van először a Toltek Kr.u. 900-1187-ig, Aztec Kr.u. 1345-1521.

Ha ezt a kimutatást megnézzük és megvizsgáljuk, feltétlen kitűnik az, amit már előbb említettem, hogy ezek az egyének akik ezt a kultúrát megcsinálták, az keresztül-kasul Közel-Kelet kultúrája volt.

A közel-keleti építmények, szokások és törvények, amiket abban az időben — mint azt az egyik író megállapítja — nagyon hasonlít a Kaukázus körüli életre. Hogy ez egy kaukázusi mintakidolgozás, az egész biztos, és hogy az a szittyáknak felel meg, kik dákok voltak. A többi pedig — az egyiptomi — nem jöhet máshonnan, mint a karthagóiaktól, föníciaiaktól, s a harmadik minta pedig nem jöhetett mástól mint az etruszkoktól.

Körülbelül 2000 évvel ezelőtt történt, mikor azok oda megérkeztek asszonyok nélkül. Ügylátszik az asszonyokat mindig külön hajóba tették. Tehát megérkeztek először az etruszkok, utána akarthagóiak, majd a dákok, kiket hajóra raktak és rátették az óceánra, hogy vesszen el ott a „világ végén”.

Érdekes megjegyezni, hogy az aztékok készítettek bordófestéket a Csendes óceán partján éppen úgy, mint a föníciaiak csinálták azt a murexszel, ami egy tengeri állat.

Kérjünk pontosabb vizsgálatot!

Cuatro Puertas (négy ajtó) a Gran Canarian, állítólag a Veszta szűzek telepe volt.

HUNOK

Mikor Ázsiában a szittyáknak nevezett magyarok ketté váltak, a DÁKOKNAK nevezett csoport bevonult a ma Indiának nevezett területre. A már mongolokkal keveredett csoportot is ketté osztották, az enyhén keveredetteket a dákok levítették magukkal a mai India kellős közepébe, majd leküldték India déli csücskére a Madaras (Medres) és a **Magyar (Adyar) folyóhoz**.

A JOBBAN KEVEREDETTEKET fennhagyták Ázsiában, ezekből lettek a HUNOK, amelyek a nevüket később kapták. A Zungár, Hungár, Ungár csak elírás kérdése. A Zungár folyón és a Zungár folyó felett a hunok felvonultak teljes egészében az Okhotsk tengerig. Tehát ha keressük a szittyákat és a szittyafajhoz tartozókat, azoknak nagyobb része ma már Ázsiában van. Ezek ma is megvannak, nagyban keveredve, főleg Kr.u. 1700 óta, amikor a mandzsuk (madjariak) annyira össze voltak keveredve a kínaiakkal, mivel az előbbi időkben már rengeteg behívás történt a kínaiak részéről, akik egymás ellen harcoltak azon a kicsi területen, amelyiken abban az időben léteztek. Már benősülések történtek a kínai házakba, úgyhogy kínai hercegek voltak a mandzsúk között, a hunok között, a magyarok között és ezek a hunok annyira átvették a kínai formát, miután elmongolosodtak nagyrészt, hiszen azokkal voltak összeköttetésben. Így a kínai összeköttetésük alapján **Kr.u. 1700-ban bevonultak Kínába és elfoglalták**, de ez az elfoglalás inkább egyesülés lett.

A hunok Ordostól az Okhotski tengerig terjedtek el a később Mandzsúriának nevezett területen, amelyben van a Zungár folyó, Koreától Északra. Kína abban az időben csak három tartomány név alatt van említve: Shensi, Shansi, Honan. Yue-csi — Szue-csi — SZÉCSENIEK, AKIKNÉL KEZDŐDIK AZ IGAZI SELYEM FELDOLGOZÁS. Itt található a közép lyukkal ellátott foksok bronzból, majd a földesúri uralkodó rendszer, a várakban lakó urak, akiknek jobbágyaik vannak, ezek képezik a KATONASÁGOT.

Mikor Kr.u. 101-108-ban a dákokat majdnem teljes egészében eltüntették a rómaiak, akkor a jászok (íjászok) akik a fővezérséghez tartoztak, hívták a hunokat a dákok megkeresésére, akik meg is jelentek a Kárpát-medencében, de egész Európában nem tudták a dákokat megtalálni.

Majd Kr.u. 453-ban, Attila halála után a hunok visszatértek Ázsiába, hogy újra a Zungár folyó felett telepedjenek le a Madjariának nevezett területen.

Igy történt meg, hogy Madjariában laknak a HUNOK és Hungáriában a MAGYAROK.

AVAROK

Az avarok — mint tudjuk — a hykszosz féle expedícióban mint katonaság szerepeltek.

A hykszoszok kivonulása után ők is felvonultak a Kászi tó környékére, majd a hunok kivonulása után az avarok be lettek rendelve a Dunántúlra és a gyepűkre, a dákok és hunok megüresedett helyére.

Az avarok feleségül adtak egy avar hercegnőt Pippinhez, AKI EGY ORIENTÁLIS FRANK VOLT, aki tudta, hogy milyen gazdagok az avarok. Természetesen az ilyen házasságok annak idején úgy történtek, hogy nem csak a lányt vitte el, hanem megkapta a lánynak járó hozományt, a neki jogosan odaigért népcsoportot, amely az ő fennhatósága alatt állt. Az avaroknak egy része is odament vele. Ezeken az avarokon keresztül tudta meg, hogy hogyan is állnak az avar ügyek Pannonia területén. Ezt ki is használta, azonban nem sikerült egészen, mert ő rangvágyó igazi gall volt, aki inkább a könnyű életre gondolt és arra, miként tudná egyik vagy másikat kirabolni és mikor a rablás megtörtént, akkor azt hitte, hogy már minden rendben van, azonban a bajok utána megtörténtek.

NAGY KÁROLY halála után az egész birodalom felbomlott. Ő egyetlen lányát sem adta férjhez. Igazi felesége is volt

neki mint olyan, amellelt számtalan ágyasa is volt a mai Franciaország területén.

Nagy Károly, Pippin fia, aki sem keresztény, sem nagy országalapító nem volt, csak rablóhadjárataival, amit végzett a germánság ellen északon, minden tavasszal betört, az akkor még igen rövid ideje alakult germánsághoz a hegyek között északon, ahol anélkül sem volt valami nagyszerű élet, azokat minden tavasszal igyekezett elfogni és mint rabszolgákat elhurcolni. A mai Franciaországnak nevezett területen az egyes konviktokban, büntető csoportokban, amelyek később kolostorrá alakított épületek lettek, de ezek rabszolgák voltak Franciaországban, amik után neki a kiadott helyeken fejadót fizetett a rabszolgatartó.

Rokonság jussán háborút kezdett az avarok ellen, hogy megszerezhesse vagyonukat, azt 8 éves háború alatt igyekezett teljesen elsöpörni. De még neki sem sikerült, mert a mag, a nagy tömeg még mindig keleten volt és ez a tömeg bírta is, hogy utánpótlást adjon a Kárpát-medencében lakó szittyá fajú népeknek.

Azonban Kr.u. 800-ban az Avar birodalom megszűnt.

HULLÁMFODOR

A magyar szittyák egész életük alatt, mind a mai napig, igyekeztek eddigi beállítottságuk szerint úgy vezetni életüket, hogy úgy maguk, mint hozzátartozóik életét — még ha keveredettek is voltak — a legtisztább testvériségi alapon vezessék.

Ez ellen minden esetben — sajnos — a keveredettek voltak azok, akik bomlasztást, elégedetlenséget okoztak. Következménye az lett, hogy igyekeztek ezektől megszabadulni és ez MAJDNEM TELJES ELVESZTÉSÜKET OKOZTA. Szumér volt az, amely a lavinák sorozatát előidézte. Sir Leonard Woolley megállapítása szerint eltelt 2500 év, amely Szumériának a fejlődés, alkotás, virágzás ideje volt. Kr.e. 3100-tól átvételi törekvés indult meg, amely a népvándorlás nagybani kezdetét állította elő. A nagy tömegek visszavándorlása Indiába, arra vezette a főcsoportot, hogy megkezdjék az Indusvölgyi kultúrát, amely a Gangesz folyóra is kiterjedt. A két folyó gyakori áradásai miatti ott tartózkodásuk lehetetlenné vált. Így az elégedetlenség ellen újabb tervet kellett kiépíteni, ami a Magyar-Szittyá Központnak sok fejfájást okozott.

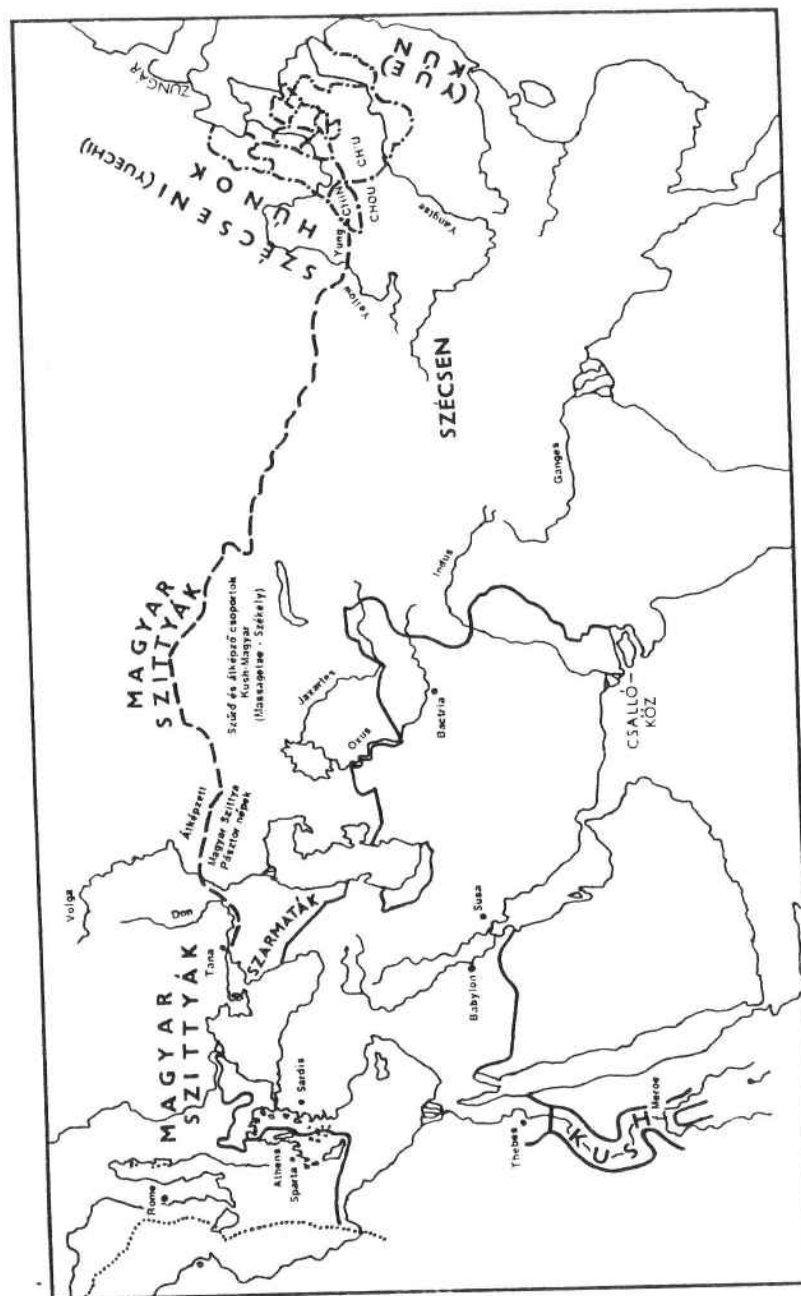
Megállapításuk az lett — ami a későbbi mozgásokon látszik — hogy harcosabbá tegyék a szumér-szemita keveréket, behegyezzék a már meglévő Szemita Központba. Ezért Nubiából Kr.e. 1990-ben Szeszosztrisz I. gyilkolásai miatt kivonult wawattiakból, szumér, szemita és szomáli keverékből kialakították a KASZITÁKAT. A szumér kevésbé keveredett ágából, harciasabbá té-

tele érdekében keverték a mongolokkal, kik tehetségüket be is bizonyították. Ezek lette a MITTANIK. Majd a szumér papnői rendszer alapján született utódok — kiket számíthatunk majdnem tiszta szemitának — lázadást előállító, külön köztársaságot alapító, rendbontó, kevert elemek. A hindu írók megállapítása szerint ezek a HURRIÁNOK, akik a Magyar-Szittya tiszta, egyenes természetadta törvényeit átvenni képtelenek voltak. Ők voltak a LEGMEGBÍZHATATLANABBAK!

Ezen három csoport elhelyezése indította el a MÁSODIK legnagyobb néptömeg megmozdulást Kr.e. a XVIII. században. A hykszosz név alatt megindult szittyaság ELSŐ TEVÉKENYSÉGE volt az észak felé nyomuló szemiták Babilonban való megtörése. A kaszitákat, akkor még nem keveredett mittani segítséggel betették Babilonba. A mittanik ebben az időben megbízhatónak bizonyultak. MÁSODIK TEVÉKENYSÉGÜK, hogy a hurriánokat lökelhárítónak, a hittiták, asszírok közé betették Yamkhadba. HARMADIK TEVÉKENYSÉGÜK, hogy a núbiai magyarok (madyoi) kérésére a Yamból elhurcolt kunok ügyét rendezzék, kikkel a fáraók mint piramisépítőkkal, embertelenül bántak. NEGYEDIK, hogy maguknak újabb letelepedési helyet találjanak a mai Afrika körül. Azonban a vizinépeknek a Nilus deltájába való beérkezése utáni jelentése úgy szólt, hogy letelepedési hely nincs a feketék miatt. Általános visszatérési parancs északra.

Babilont Kr.e. 1732-ben átadták a kaszitáknak — akik már szemiták voltak nagyrészből — hogy ott uralkodjanak. Még egy ilyen eset történt, amikor azt újra átadták a kaszitáknak Kr.e. 1595-ben. A kasziták nem állták meg helyüket, a hittiták nem is törődtek tovább Babilonnal, hanem mint a legfelsőbb ágát az amorita beszivárgásnak, Ninivét tönkretették Kr.e. 612-ben és ezzel el is intézték a Fekete tenger alatti részt.

Tovább nem volt rá szükség, hogy törődjenek a déliekkel, hiszen a kussok egyik része már elvonult északra a hykszosz fő-

csoporttal, fel a Boszporuszon át hajóval, másik része szintén hajóval fel az Indusvölgyébe, hogy a Yuecsinek nevezett Szécseniekkal megalkossák az új birodalmat, amely létezett is ebben az időben egész Indiában, míg 800-ban a Harsa királyság végeztével a kiválasztott csoport elindult a Kárpát-medence felé.

Tudjuk, hogy a mittanik keveredését a hurriánokkal az erős asszír propaganda indította el. Elkerülhetetlenné vált a harc, a királyi magyar szittyák és a nagyban megerősödött mittanik között.

ARISZTOSZ EMLITI A MÁSFAJTA szittyákat, akik felázadtak a királyi szittyák ellen. KR.E. AZ V. SZÁZAD VÉGÉN HARC A MITTANIK ÉS A SZITTYA FŐVEZÉRSÉG KÖZÖTT. HERODOTUS szerint a szittyák átadták a FŐVEZÉRSÉGET a mittaniknak, akik keveredtek a hurriánokkal, s lett belőlük a szarmata.

Irattári bizonyítékok alapján tudjuk, hogy Acheat nem volt az összes szittyák uralkodója, csak a legyőzött, lemondatott, Nyugatra, Dobrudzsába elvonult régi főcsoport feje. P.N. Grakov állapította meg, hogy az ősi dinasztiát legyőzve, a vezetés átvételét követelték a keverték (mittanik).

A királyi, tehát parancsnoki szittyák és a maszagéta székelek közé beékeltek magukat a mittanik. Így megtámadták a királyi szittyákat és követelték a királyi és parancsnoki rangot, amit meg is kaptak. Így lettek a mittanik szarmittanik, vagy szarmaták, királyi mittanik. A megmaradtak DAK név alatt Dobrudzsa, Al-Duna területén éltek.

Megemlítve a JÁSZOKAT, a magyar-szittyák páncélos hadserege ebben az időben a Tisza mindkét oldalán és Erdély északi részén voltak és az Alföldön. Hogy legtisztábbak voltak fajilag, azt az bizonyítja, hogy volt egy külön kiváltságuk, ami az utóbbi időkig is fennállt, hogy nem kötelesek szemitát megtérni körükben.

A tiszta magyar-szittyá faj ügyeit a fehér hunoknak nevezett járszág vette kézbe, amely a Kárpát-medencétől az Okhotzki ten-

gerig végigjárta az Európában és Ázsiában megtalálható tiszta csoportokat a Kárpát-medencébe való visszatelepülés érdekében. Azért van a fehér hunok megjelenése az egész hosszú vonalon oda és vissza.

Kr.e. 214-ben a hunok ellen építették a kínaiak a nagy falat. A hunok már Kr.e. a IV. század végén fel lettek kérve segítségadásra a mindjobban erőre kapó szemita-szittyák ellen. A segítségadás azonban szükségessé tette a harcra és hosszú útra való előkészítést. A kínaiak ezt az ellenük való támadás előkészületének vették.

Kr.e. 249-re elindult a hun csoport Európa felé. Ezen az útvonalon a magyar-szittyákhoz tartozók jó előre kitértek a felvonuló hun hadsereg elől, mások azonban hozzá csatlakoztak. Yuecsi (Szu-csen) Szécseniek is már útban voltak a Kárpát-medence felé. Hindu-Kuss felett kétfelé váltak és lett kis- és nagy Yuecsi. Egyik bement Indiába, másik a Szír-Darja, Amu-Darja között telepedett le, míg a hun csoport átvonult. A székelek, maszagéták Kr.e. 135-ben kiszorítják a görögöket Baktriából, hogy a szírdarjai helyüket átadhassák a Yuecsiknek, azaz Szécsenieknek.

Kr.e. 125-ben az avarok az Aral tó és a Kaspi tó között helyezkednek el és százezer íjással rendelkeznek. A kínaiak felkérték az avarokat, hogy támadják meg a hunokat, amit azok nem tettek meg. Ebből látszik, hogy a szervezés a fehér hunok által jól működött. Kr.e. 66-ban Spaldines, Avar uralkodó már kétszázezer emberrel rendelkezik. Ebben az időben már mind mélyebben látszik az elválasztódás a magyar-szittyák és szemita szittyák között. Fel kell figyelniük egy mozgásra, amely nincs nagy hatással, azonban itt már látszik. A két fajta szittyá külön vonalon vezetett munkája.

Kr.e. a II. században állítólag a jászok egy része a Dnyeper két oldalán élt. Ptolemi szerint a IV. és a III. században az Azovi tengertől északra vannak. A Bastarne néven ismert, s az u.n. kelta

név alatt is szereplő, de a korábbi írók szerint galataiaknak nevezték, akik gall néven szerepelnek, amint látjuk itt Bastarne. A Bastarne mint olyan, a Kárpátok felett átvonulva a Pruth és Dnyeszter között lehúzódtott majdnem a Duna Deltájáig. Ugy látszik erősítést akarva adni a szemita-szittyia szarmatáknak, a csak mozgásba induló hunok ellen. Mindenesetre jó kémszervezetük volt, hogy már ebben az időben tudták, hogy a hunokat Európába hívták.

Kr.e. 230-ban Trobus Pompeius említi, hogy a Bastarne, a Pruth és Dnyeszter között a Duna-delta felé letelepedett, ahol szabadon keveredett a szemita-szarmata csoporttal, a La-Tene vas-karddal igyekezett nagyobb bátorságérzetet önteni a szemita szarmatákba. A bastarne letelepedési helyein, a Dnyeszter mellett Kr.e. a II. században HATALMAS FÖLDVÉDMŰVEKET ÉPÍTETTEK.

A mai ásatásokból kitűnik, hogy abban az időben a pruthig a dákok települései voltak; ítélve a **kárpát-dunainak** ismert agyagmunkákból. Ugyancsak a Pruthig dák települési helyeken a nők sírjában megtalálható a bronz tükör, ami a Napfiainak, a magyar-szittyák jelvénye.

A jászok Kr.e. a II. században a Don és a Dnyeszter között az Azovi tenger felett éltek, majd a Dnyepper nyugati oldalán letelepedett tiszagétákkal, Dobrudzsával és dákokkal összeköttetésbe kerültek. A jászok és a dákok Burabista alatt Olbiát lerombolták.

A bastarnokat szétverték a dákok, majd Burabista halála után a jászok átkeltek a Kárpátokon, így az Alföldön és a Tisza északi és déli partján, Erdély északi részében telepedtek meg Kr. u. 20-ban. A hunok Kr.u. az I. században már uralták az egész ázsiai részt, — Ammianus Marcellinus szerint — mint szemita-szittyia önálló népcsoport, Ázsiában nem volt.

Mostmár a fej összenyomása felvette a hunok által használt formát 70-80 %-ban. A fegyverkezés mind hun minta, a Nap

fiai szimbólum, a Napkorong mint tükör megvan, de kisebb és szegletes fogóval. Allan a megállapítások szerint maszagéta székel. Kr.u. 117-119, a jászok nyugatról, a roxolánok keletről támadták a Hadrián által tartott Erdélyt.

Kr.u. 169-gen a jászok a befagyott Dunán a Dunántúlra érkeztek. Marcus Aurelius — Dio Casius leírása szerint — visszaverte. Kr.u. 175-ben békét kötöttek, amely szerint nyolcezer lovaskatonát kellett a rómaiaknak átadni, amelyből ötezeröttszázat Angliába küldtek az ottani római alakulatok megerősítésére. Római garrizonokat négy települési helyen találtak, Chesterben találtak egy lovat is eltemetve a magyarországi jászok közül. Másik csoport Morpium erősségben volt — ezt említik a Noticia Dignitotumban is — és még az ősrégi Brémetennakum Richesterben, Lanchaster mellett. Ezért van a magyar szóhasználat még ma is Angliában.

Ugyancsak találtak egy sírkövet, amely egy jász tiszt katonai állomása mellett volt Chesterben. A NAGY TÖMEG SOHA NEM TÉRT VISSZA. Voltak katonai telepek, BREMETENNAKUMBAN, DE IGAZI VÁROS NEM LETT BELŐLE, bár Kr.u. az V. század elején még megvolt.

Később a jászok engedélyt kaptak a rómaiaktól, hogy a Dunán hajózhatnak, hogy összeköttetésük legyen a moldvai mezőségeken lévő roxolánokkal és olyan készítmények vásárlásával, amit akkor Tanában be tudtak szerezni, ami akkor az Azovi tenger partján szittyia főváros volt.

Mindenesetre több összecsapás történt később is, mert Maximus Thera megkapta a szarmata jelvényt.

Kr.u. 236-238, a jászok Erdélybe mentek. A ma kiásott női sírokban a bronztükör mindenütt megtalálható a Naptisztelet jelképekül. Van egy egész új dolog, ami tulajdonképpen már megvolt Nubiában is, tehát úgylátszik hogy a jászok Egyiptomig, sőt Nü-

biáiig felmentek. Ez a pásztor tarisznya, amelyben vaskés, vastű, kővakő, tapló és köszőrű volt. A jászok egyik sírját Nagyhegyen kiásták, melyben Indiában készített nyakéket találtak.

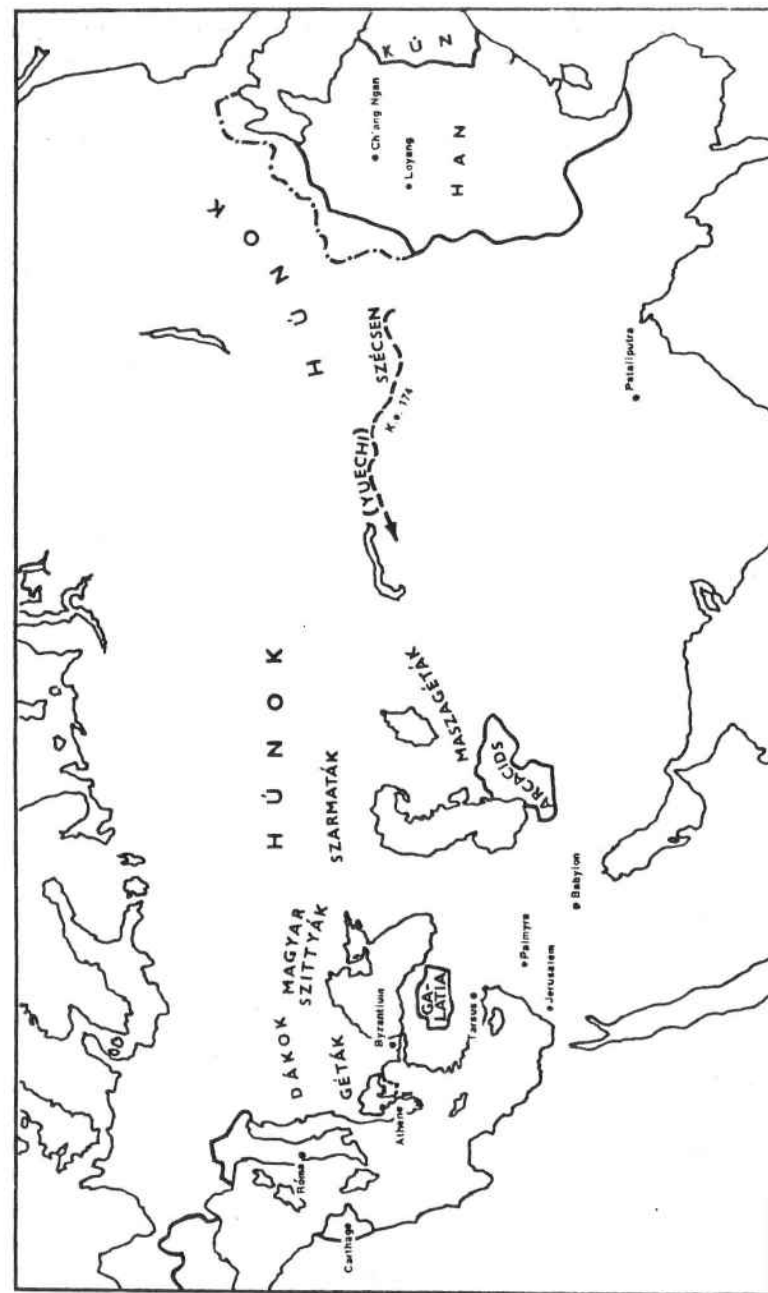
Kr.u. 282-283, újra megtámadták Pannoniát és Galerius Maximus és utódai Constantin Liginus mind megkapták a szarmata rangot. Nyolc ilyen támadást intéztek Pannonia ellen, azonban a vizigótok támadták Kr.u. 321-ben az Alföldön a jászokat, Kr.u. 322-ben Konstantin a gót királyt megölte, így a jászok meg voltak mentve.

Ebből az időből — a sírleletekből megállapítva — háromféle osztályt különböztetünk meg: — a bennszülött dákokat, akik földműveléssel foglalkoztak; a jászok; s a harmadik osztály, újabb érkezések keletről, a III. századbeli új jövevények, akik a Tiszától keletre telepedtek le, tehát Máramaros, Szatmár, Ung, Ugocsa, Jászvásárig (Iasi).

Kr.u. 260-ban a gótok Dáciában vannak. Kr.u. 271-ben Róma feladta Erdélyt.

Az újabb ásatások nagyon sok helyen mutatják meg a jászok letelepedési helyét, pl. Kiszombor, Ernőháza, Bajnok, Morohalom. Ezekben mind megtalálható a pásztor tarisznya. Természetesen majdmindegyikkel el van temetve a ló is.

A rómaiaknál Kr.u. 217-ben a régi római gondolkodású egyének kerültek előtérbe a szarmatákkal szemben, akik beszivárogtak Erdély és a Délvidék egyes részeire. A gótok megjelenésével új erőre kaptak és mint felszabadítók, Ardagarantesek vannak feltüntetve. A jászok és géták mint alantasabb, vagyis Limigantesek név alatt szerepelnek. Kr.u. 332-ben háború tört ki közöttük, a Limigantesek győztek. Ebben az esetben a Rómaiak még a (szarmaták) Ardagarantesek pártján voltak, így az Ardagaranteseket a mai Dél-Magyarország és Pannonia déli részében helyezték el.

Ismerve a szarmaták alkotó elemeit (mittani, hurriánok), a Dunától délre állandóan nyugtalanították a rómaiakat betörésekkel, majd adóügyben tárgyaltak Eszéken, mialatt megtámadták a császárt, aki alig tudott elmenekülni. Majd visszatérve üldözte és kiirtotta az összes Ardagarantest.

Igy takarítódott ki a szarmatáknak az a része, amely a Kárpát-medencében próbált uralkodni. Ebben minden igyekezetük az volt, hogy az akkor Galliában tisztoogató rómaiakat kivonják.

Ennek Kr.u. 430-ban lett vége, mikor a hunok megérkeztek. Említés többet nincs a szarmatákról, a szarmata név eltűnt a magyar történelemből.

(Hogy miért találunk ma is magyar szavakat Angliában, annak magyarázata az 5500 jász betelepítése a rómaiak által, mint lovaskatonák.)

A fenti történetekből láthatjuk, hogy semmilyen oláh letelepedési hely egyáltalán sem a Dunán alul, sem felül ebben az időben nem volt.

Kr.u. 355-ben a hunok Európába érkeztek. Elfoglalták az összes régi, szarmatának ismert szemita-szittyá településeket, mint Ázsiában a II. és III. században. Ez volt a vége a szarmatáknak, mint önálló népcsoportnak az egész ázsiai és európai területen.

A hunok további terjeszkedése Kr.u. 375-ben megtörte az osztrogótok királyságát és Ukrajnában a gótok vezetése is megszűnt. Városait felégették, el kellett hagyniuk a területet. A hun felsőbbbség űzte a vizigótokat is maga előtt. Valens római császár megengedte a vizigótoknak, hogy római területre betelepedjenek, délre a Dunán átmenjenek.

Ez nem volt jó hatással a római császárságra, mert a híres adrianopoli csata követte 378-ban, amikor a római hadsereget tönkretették az egyesült gótok, alánok. Maga a császár, Valens

ottveszett. Ezt követte az, hogy rómát is elfoglalták és kifosztották az osztrogótok, Kr.u. 410-ben így megszűnt a régi európai rendszer.

Az új temetkezési helyeken már abból az időből található kicsi bronz tükör, amelynek szegletes nyele, fogantyúja van. Kr.u. 405-ben a hunok megérkeztek a Kárpát-medencébe. 432-ben teljesen elfoglalták az egész Kárpát-medencét. Kr.u. a VII. században megérkeztek az avarok.

(Kr.u. 175-ben Angliába betelepített jászok bizonyára ott élnek valahol, mert azok vissza nem vándoroltak, miután a rómaiak kivonultak a mai Angliából. A szarmaták pedig, s annak tradíciói még mindig ott mozognak valahol a lengyel felsőbbosztály között. A szarmaták barbárok voltak, de nagyon sokat adott a fejlődéshez azon a területen, ahol ők megjelentek. A későbbi Kárpát-medencébe vonulók — pl. az avar, bolgár, magyar — eltörölték ezek utolsó maradványait is.)

A Kisázsiból visszavonuló magyar-szittyák — ami már megkezdődött Kr.e. 1567-től a hittitákhoz való beszivárgás idején, ez most folytatódott vissza India felé — mint látjuk az Indus-kultúra megalkotói Baktria, Amu-Darja, Szír-Darja, Jhelul folyónál alkottak külön települést. Kr.e. 1000 körül egyrésztük felment egész a Bajkál tóig, ott a bányászati lehetőségek első osztályú fontossággal bírtak az egész fajra a réz, bronz és vasanyag előállítás szempontjából.

A mongol terület már szárazabb lett, a népek is jobban szaporodtak. Ezért egy részük igyekezett visszatelepedni Indiába, másrészt még mindig nagy csoportok voltak a magyar-szittyá nép különböző ágaiból. Így a régi Magyar (Adyar) folyó, a Madaras (Medres), a mai dravidák, tamilok, s a nemrég odatelepedett pandiak. Kr.e. 1000 után Orissza és Magadba székely, kuss, kassi, Kossala, Kussán a kussok területe volt, a Gangesz keleti oldalán, majd a Himalája alatt, Kapila Visztu (Vesztakupola) Buda szülőhelye Kolcsiszok a mai Karacsi körül.

Természetesen Szucsén (Szécsen) a Himalája keleti oldalán, amelyből nagyon kis részleg járt Kisázsiba, de megvolt Szécsen nevű városa a föníciai parton.

A fehér hunok, akik a jászok, jó tervet készítettek (amiből a galatai gallok, amint később látjuk, sokat megtudtak) a tisztább magyarok kárpát-medencei visszavonulása érdekében. Így megkezdődött a csoportok kiválasztása és összevonása a Kárpát-medencétől Mandzsúriáig.

Egyes csoportok munkája, hogy felszámolják a keveredettek létezését a Duna, Fekete tenger, Kaukázus és India vonalán felül. Az előbbi leírásokból már tudjuk, hogy mi történt velük. Most összegezzük az igazi bevonulásra előkészítettek csoportját, ahogy életük kiforrása szerint az előállott. EZ A HULLÁMFODOR.

Szír-Darja, Amu-Darja, Baktria, Hindu-Kuss, India. Kezdődik Budával, kinek mentőtevékenysége megbukott. Kr.e. 260. Áshóka tevékenysége, az irtás és vallás alapjának kétszeri átalakítása hatalmi, katonai elméletre építette a maszagéta székely csoportot. Majd Kaniska ugyanezt végezte a Himalája felett a magyarokkal, akik székelynek vannak jelölve, kik mint Kussok telepedtek le később Indiában.

Bimbószára, Áshóka apja Magadbából indult el és kiterjesztette uralmát, Ravalpindi-Pécsvárig északon, Katóvárig nyugaton, a Godavári folyóig Délen. Áshóka Devanampiya Dassi, Áshóka Istennek fia, a dákok fia. Kr.e. 80-ban Szüecsi (Szécseniek) indultak nyugat felé. A Hindu-Kuss felett ketté váltak, a kis csoport bevonult később Indiába és mint kussok alapították meg uralmukat, az u.n. Kuss érát. Kaniska ideje székely éra.

A nagy csoport az Aral tóig vonult, Kr.e. 128-ban, kiszorítva onnan a székely-szittyákat, akik magyarok. Ezek megtámadják a pártosokat, akikben nagy volt a bomlasztó elem. A tisztítás megtörtént, a Bolan hágón bevonultak az Indus völgyébe Maturáig, északon Gandaráig Nyugat-Indiába.

Első királyuk, Moga, Kr.e. 80-ban uralkodott. A következő Azesz, kiűzte az utolsó görög királyt, Hypostratest. A későbbi király Gondophernes, aki az I. század végén uralkodott, állítólag St. Tamás ellátogatott Izraelből hozzá. A Szécseni kis csoport Kujuba Kadpises alatt, Kashmirban a görög Harmeust legyőzte az I. század közepén, majd fia követte, Vima Kadpises. Utána Kaniska lett az uralkodó, kinek uralkodása alatt a Kuss dinasztia felvirágzott kulturális szempontból, s legmagasabb fokát érte el.

A kuss időszak Kr.u. 78-144 között volt. Délre Shanszi, keletre Benáreszig tartott, amit akkor Kossi, illetve Kassának hívtak. Fővárosa Poros a pora (Purusapura), a mostani Pécsvár mellett.

Kaniska utódai 150 évig uralkodtak. A székely-magyar és kuss uralkodók alatt a kereskedelem nagyon felvirágzott. A világ minden tájával volt összeköttetésük. Saját vert pénzük volt. Kr.u. 226-ban Perzsiában történt, hogy Adasir a pártosokat feloszlatta. Utóda elfoglalta Pécsvárt és Taxilát is, így a kussok mint hűbéresei a sasaniánoknak, a székely-magyarokat Katóvár, Malva felé. Nyugatra nyomták. Ott is maradtak az V. század elejéig. Rudradaman alatt a székely-magyar csoport — amint a feljegyzések is bizonyítják — javítja az Áshóka ideje alatt épített vizigátakat.

A keralák, colák, tamilok állandó harcban voltak egymással. Mindhárom szintén résztvevett a kerekésátrai harcban. A pándiak, kik még tiszták, később bevonultak a Kárpát-medencébe. Kr.u. 463-ban a dravidák, tamilok mint kevertek visszavonultak Dél-Indiába és a Pándiak földje Kerala nevet kapta.

A kerekésátrai harcban majdnem egész India harcolt. A harc a keveredett és tiszta csoportok között történt, amit a kiválasztás miatt hozott döntések okoztak. A tamilok, dravidák nyelve ragozó, NEM HINDUK, de indiaiak lettek. A kitisztálásra úgyhiszem az adott okot, hogy a tamilok Kr.e. a II. században kétszer is megtámadták a Lankát, Tisza halála után, amely alapján hozták meg a határozatot a visszatérésre India déli csücskére.

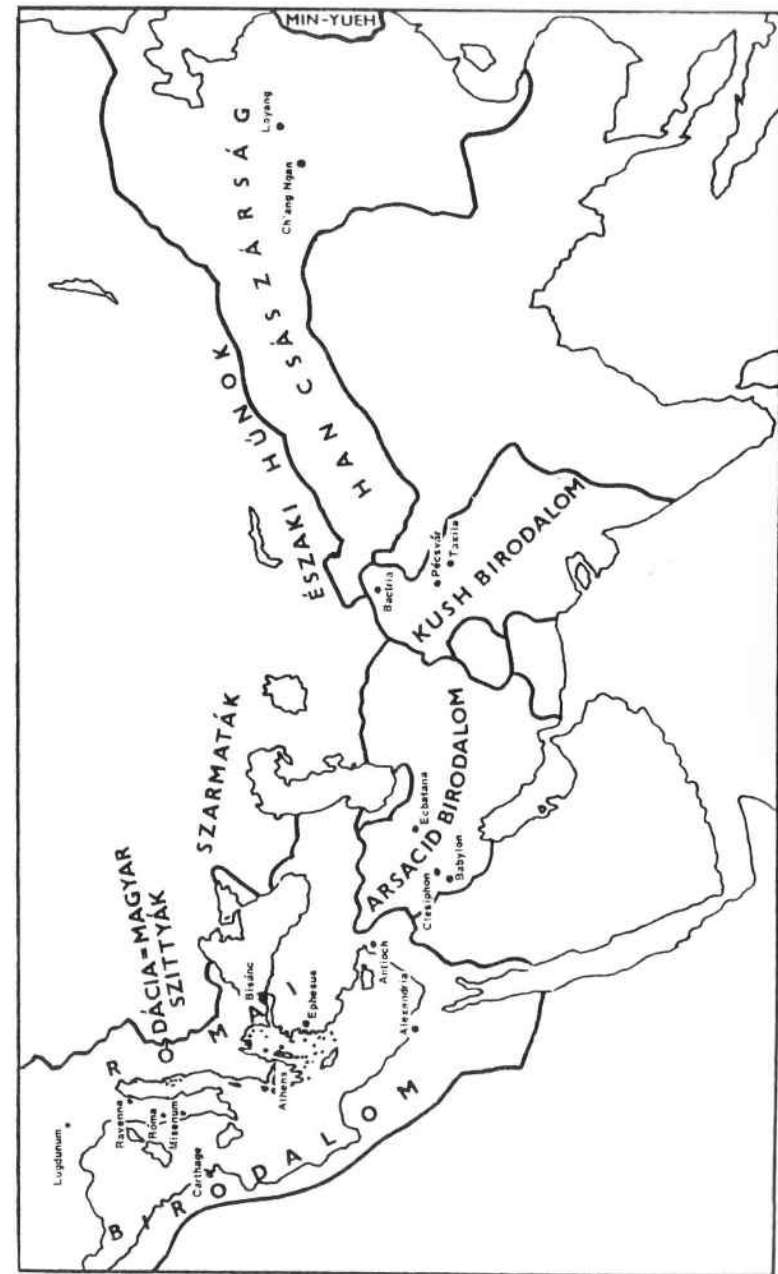
A jászok Ephthalita-nak, fehér hunoknak vannak jelölve, Kr.u. 450 körül érkeztek be, amely magával hozta az indiai kiválasztási folyamatot, amelynek döntése után történt meg az u.n. kerekasztali harc. A tamilok visszavonulása Kr.u. 463-ban történt India déli részére.

Ugyanebben az időben érkeztek be a gulyások Gulyeratba, a 450 utáni kiválasztáskor. Kr.u. 500-ban Tomorana, Delhi építője és fia Mihiragula erős uralkodóknak vannak feltüntetve. Ők azok, akik kitakarították, kitisztították Rajahsztánt. Új emberekkel, u.n. lovagokkal és néppel lettek betelepítve, kiknek utódai még ma a XX. században is léteznek. Kr.u. 450-ben a fehér hunokkal beérkeztek a szittyia-magyar gulyások, mely a kárpát-medencei bevonulás-rendezés keretében lett végrehajtva. Harsa Gulyerattól Bengálig uralkodott. Körútjain — amit fáradhatatlanul megtett — egész udvartartás követte. Hűséges jóbarát volt, a rászolgáltakat bőségesen megajándékozta. Szerette a filozófiát és irodalmat, szabadidejében két vígjátékot és egy vallási történetet írt. Fővárosa Valabita volt melyet ő építtetett.

Pakara Bhama Hassam (Hazám) királya többször élt Harsa udvarában, a két király életreszóló barát volt. Harsának utódai nem voltak. Kr.u. 840-885 Nihira Bhoja, a nagyon erős Kányakubja-i észak-indiai király. Utolsó említésre méltó magyar-szittyia, aki Indiában uralkodott 1018-1055 között. Nagy tudós, gátak, csatornák építője volt. Fővárosa Malvában volt, és ugyancsak Bhoja.

Érdekes megjegyezni, a csallóközi szigetet, amely az Indus torkolatától Keletre fekszik, úgy van írva Csaulukiasz, ez magyarul CSALLÓKÖZ.

Nagy tartózkodási hely még India, ahol a kasztriák, akik még fel vannak tüntetve Szumérban is, ez katona nép Rajputánban és a gulyeráti szittyia gulyások, a kolésiszok Karacsi vidékén ma még mindig léteznek. **Új szakasz következik Indiában, beérkeznek a törökök. Ezzel le is zárjuk a magyar-szittyia nép történetét — mint olyat — Indiában.**

A feltárt sírokban talált használati tárgyakat nem lehet és nem szabad egyformának venni, ill. az ó-szittyát szemita-szittyának és szarmatának. A szittyá vagy szarmata időbeli tárgyak teljesen különböznek, faji formaadásuk nem ugyanaz. Szittyá a régi, eredeti szőke fajú nép lelki kimutatása, szarmata a keveredett szumér szemita-szittyá, tehát földművelők, kiket úgy jelölünk, hogy szemita-szittyák.

Kr.u. 117-119, a jászok nyugatról, a roxolánok keletről támadták a Hadrián által tartott területet. Kr.u. 265, a gótok Dáciában vannak. Kr.u. 275-ben Róma feladta Erdélyt.

Az avarok tartották a Kárpát-medencét és a gyepűket, mely az Inn folyótól fel a mai Morvaországig a lankákon terjedt, amíg Kr.u. 896-ban a **MAGYAROK VISSZATÉRTEK** eredeti kiindulási helyükre, a **KÁRPÁT-MEDENCÉBE**.

UTÓSZÓ

Hogy tévedés ne legyen, úgy látom le kell fektessem mindazokat a külön név alatt szereplő, szittyá fajhoz tartozó ágakat, melyek történelmi életük alatt más népek által lettek elnevezve. Ezek ugyanannak a fajnak a gyermekei, ugyanazt az egy nyelvet beszélő nép, csak más nevek alatt (t.i. ha a Kárpát-medencében van 100 millió magyar összevont név alatt, ha valakit közelebből meg akarok jegyezni, azt mondom: Nagy Jóska a Csallóközből, vagy Dunántúlról, vagy Erdélyből). Tehát népcsoportokat ők maguk vagy mások a hegy, víz, vagy a család feje vagy vezetője után neveztek el.

A különböző nevek: **Dák, Szécsen, Magyar, Kun, Székely, Szumér, Núbiai-Kuss, Wawati, Yami, Gutti, Minoán, Dravida, Tamil, Kaszita, Hurrián, Mittani, Avar, Méd, Hykszosz, Myceneán, Jász (íjászok), Etruszk, Filiszteus (vizinépek), Líbiai, Föníciai, Karthagói, Pándi, Budini, Massagéta, Sakas, Szittyá gulyások, Indiai-Kuss, Azték, Inka, Maya, Mór, Hun.**

„Szittyá”, ez egy összefoglaló név, melyért csak hálások lehetünk, főként Hérodotusnak, amiért ezt így nyilvántartotta. Ennél szebb nevet senki nem tudott volna adni. Majd később a görögök „skytának” nevezték ezt a népcsoportot, mely sarlót is jelent, tehát azt jelenti, hogy magtermelők, egyben azt is jelenti, hogy ők azok, AKIK A MAGTERMELÉST BEVEZETTÉK. Nekik kö-

szönhető a benépesedése a Földnek, másképp még **ma is az erdőkben bujkálnánk, bogyón és gyökéren élénk, hogy életünket fenn-tarthassuk.**

Herodotus megállapítása szerint királyi szittyá az, amely egy volt, de a **KINAIK KÉT EGYSÉGBE NEVEZIK, SKOLO-TI és Szechwan (SZÉCSEN).** Az akkori vezérek neve után. Skoloti a mongol keveredés után délre vonult a mai India kellős közepébe. Ezek a **KÉSŐBB KAPOTT NEVÜKÖN A DÁKOK,** akiknek **AKKORI FŐVÁROSA DÁCIA.** Ez ma is megtalálható Indiában Gwalior és Jhansi között Madhya Pradeshben, melyre ma is azt mondják az indiaiak, hogy központ. **VALAMIKOR EZ VOLT A VILÁG KÖZPONTJA.** Véleményem szerint azt jelenti, hogy **MAGYAR KÖZPONT,** ugyanis Madhya azt jelenti, hogy vezetők, földművelő, pásztor, csikós, gulyás.

A DÁKOK UGYANAKKOR elhozva magukkal a keveredtek egy részét, azt leküldték a mai India déli sarkára a Magyar folyóhoz (ma Adyar), (ami Ady nevében is benne van). A szittyá (dák) **MONGOL KEVEREDÉSBŐL MAGYAR.** Az Ázsiában visszamaradt rész később, nagyobb keveredéssel lett a **HUN.**

A második csoport Szeshwan (Szécsen) a Himalája keleti oldalára helyezkedett, melyet ma is „Sechwan Basin” **Szécsen medencének neveznek.** A Szécsen medence egy nagyon különlegesen kialakult egység, majdnem teljes egészében hegységgel körülvéve. Nyugaton fekszik a mondhatni áthatolhatatlan Sikiang és Yüan hegység, amely elválasztja Kínát Burmától és a Tibeti fennsíkától. **Négy folyó öntözi a medencét, melyek a Jangcéba folynak Ez a hegységtől körülvárt medence védte meg őket a keveredéstől, ami később elősegítette azt, hogy a Kárpátmedencébe úgy vonulhassanak vissza, mint a legtisztább ága a fajnak. A négy folyó pedig, gyanúsán hasonlít a magyar címerben levő négy folyóhoz. Ez emlékeztette őket a Kárpátmedencét körülvéve hegységre és annak négy folyójára.**

A szécseniekből egy csoport külön vált, keveredtek az indókínáival, ezek **lettek a kunok, kik nagy szerepet játszottak úgy Kínában, mint a Lankán és Nubiában.**

A FŐVEZÉRSÉG ÉVEZREDEKEN ÁT A DÁKOK VOLTAK A MAI INDIÁBAN, de ennek kebelén belül, ugyanúgy mint a Kárpát-medencében voltak földművelők, pásztor népek, csikós, gulyás, juhász, kondás és természetesen különféle mesteremberek.

Feltétlen **TÁJÉKOZATLANSÁGRA VALL MINDEN OLYAN KIJELENTÉS,** amely azt mondja, hogy amelyik nép vándorol az nem termelhet. **Herodotus leírja, hogy három különböző helyen volt mezőgazdasággal foglalkozó magyar szittyá nép. Amennyiben nomádok is említ, ezek a tulajdonképpeni állattenyésztők, különféle pásztorok.** Herodotus megemlíti, melyik folyó választja el egyik csoportot a másiktól, pl. a királyi szittyákat a Don folyó választja el a földművelőktől.

Kr.e. 3500-ban Subad királynő sírjában (amely kupolás, égett téglából lett megépítve) benne volt a szekér és ökrök vannak befogva.

Ezek szerint már megvolt a magtermelés, építkezési forma és anyag, **KERÉK.**

Ez a kerék az, ami az egész mai földi életet mozgásban tartja. Autóban, órában, kis és nagy műszerben.

Betörték a lovat, így lett gyors mozgási lehetőségük.

Kr.e. 2000 körül, elindultak a nubiái kisegítésre a Nilus völgyébe, majd ott várták a vizinépeket, akik igyekeztek letelepedési helyet találni Afrika partjain, amit nem találtak, mert a nép mindenütt fekete volt. Keveredni nem akartak, ami csak eltűnteti saját fajukat.

Kiűzöm az ázsiaiakat . . . ? ?-stb. Mint Herodotus mondja: Az EGYIPTOMI TEMPLOMOK falába a HENCEGÉSEK NETO-VÁBBJA van bevésve.

Ha a magyar hyxoszoknak nem lett volna az irányvonalban említett lelki beállítottságuk, tudott volna úgy intézkedni, hogy az összes MÁS NÉPEKET ELTUNTETHETTE volna a Föld szí-
néről (de ehhez asszír-babilóninak kellett volna lennie) mert **fel-sőbbség a fegyverek kifogástalan minőségében és gyakorlott harci tudásukban volt.**

A páncélos íjászok MUTATVÁNY ÜGYESSÉGŰ BIZTOS LÖVÉSEIVEL (az u.n. ellenség puha rézbicskái a páncélon csak elgörbültek, nem volt gerinc erősítés) vas vagy bronz nyílheggyel, a MEGERŐSÍTETT ÍJAK BORZASZTÓ ÁTUTÓ EREJÉVEL és a HARC TECHNIKÁJUKHOZ HOZZÁ ADVA A LÓ MEGJELENÉSÉT. (Ezer évvel később a görögök, mint istent, „centaurt” emlegetik, csak a MEGJELENÉSÜKRE SZÖRNYET-HALTAK. Amit Homer a Theseusban leír.

A magyar szittyáknak RABSZOLGÁJUK SOHA NEM VOLT és nem is akarták, hogy legyen. Harci tudása olyan volt, hogy FELTÉTLEN URAK LEHETTEK VOLNA, de nem engedte meg magyar elképzelésük, hogy egyáltalán valakit meg kell ölni, vagy bántani kell.

Mikor látták, hogy szép szóval nem lehet elérni semmit, a FAJI KEVEREDÉS A SZÍNEK MIATT LEHETETLEN, inkább otthagyták, feladták az egészséget, a magyarok nem akartak SENKIT LEIGÁZNI.

A SZINESEDÉS MIATT az ANGOLOK is nemrég KI-VONTÁK kereskedelmi gócpontjaikat INDIABÓL és UGAN-DÁBÓL, így a KEVEREDÉSBŐL származó HOZZATARTO-ZÓIKAT bevitték Angliába, AMI MIATT ma lázongások, FOR-RONGÁSOK VANNAK.

Kr.e. 1732-ben Babilonba beteszik a kaszitákat a szemiták északra törése ellen.

Kr.e. 1595-ben Babilonban a felforgató elem kitakarítása minden ellenszolgálat nélkül, átadták megint a kaszitáknak, hogy tovább vigyék ott életüket.

Kr.e. 1567-ben Egyiptom átadva a színessége miatt, de még mindig vigyázva rá, vegyes házasságok, KUSS kormányzókkal.

Kr.e. 1400-ban Kréta a FÖLDRENGÉS és ERKÖLCSE miatt feladva.

Kr.e. 1200-ban Kanaán átadása a VIZINÉPEKNEK, akik FILISZTEUS néven szerepelnek, majd a Filiszteusok kevert ága a szumérből menekült, még ott tartózkodó szumér hajósok és kereskedőkkel társulva lettek a FÖNÍCIAIAK. A vizinépek tisztább része felvonult északra a hyxoszokkal; ezek végezték el a főcsoport (myceneán) és a még Kisázsiaiban levő más szittyá csoportoknak a Boszporuszon át való felszállítását Tana-ba.

Kr.e. 1200-ban a később etruszoknak nevezett csoport, akik Krétáról a földrengés után Lídiában telepedtek le, most áthajóztak a vizinépek segítségével az Appenini félszigetre a Pó folyótól délre. (Erős benne a magyar keverék.)

Római és etruszk keveredésből lettek Róma vezetői a patríciusok.

Kr.e. 86-ban Marián legyilkoltatta az optimates patríciusokat. Majd Kr.e. 82-ben Sulla visszatérve Athenből, a Collin Gate-i csatában legyőzte Mariánt, így KIIRTOTTA A PATRICIUSOK másik felét, a Szemnit és Marián pártiakat. (Ezzel az ET-RUSZK mint olyan, az Appenini félszigeten kihalt).

Sulla NEM GYILKOLTATTA MEG MARIANT, tehát a CÉL csak az volt, hogy a PATRICIUSOKAT KIIRTSÁK.

Fönícia Kr.e. XII. században, Karthago 670-ben lett alapítva.

Kr.e. 612-ben Ninivét, 520-ban Babilont lerombolták.

Kr.e. 480-ban volt a Dák (fővezérség) — Mittani harc a Fekete tenger felett a magyar-szittyák és a szemita-szittyák között.

Kr. u. 435-ben Kereksátrai harc Indiában a kiválasztott tiszta és keverték között.

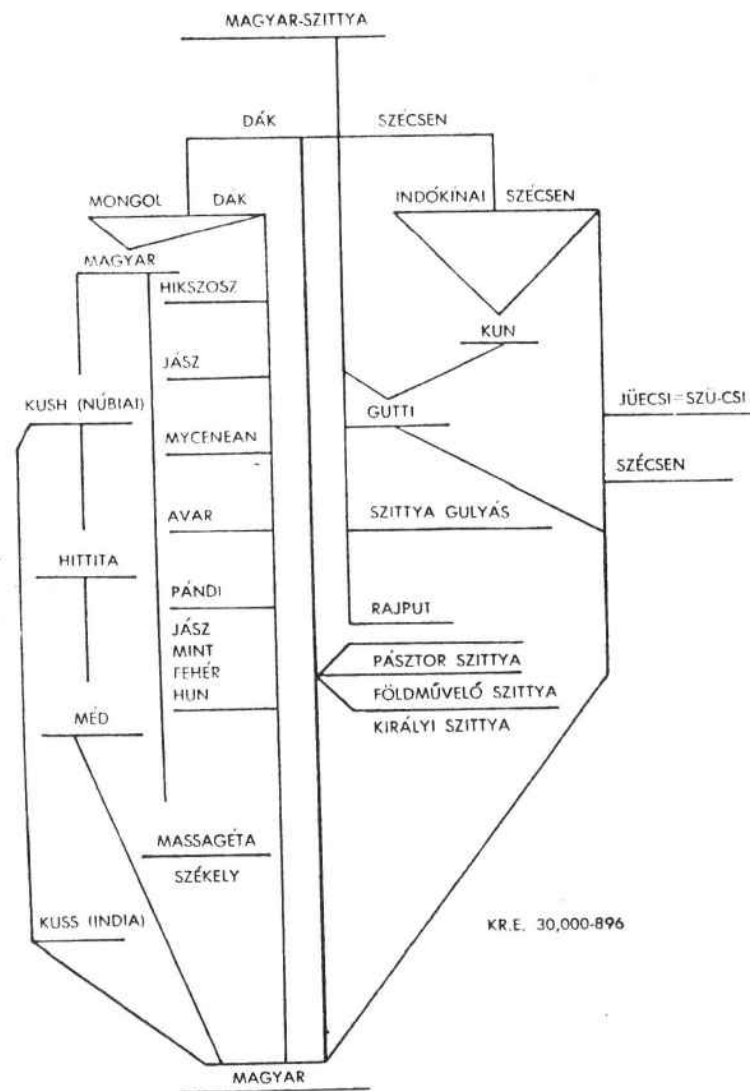
Japán, mint fajunkhoz legközelebbi (külön élő, de) hozzánk tartozó. Fajunknak három csoportjából áll: Kyushu (Kuss) Shikoku (Székely), Honshu (Hun), vezető szerepbe a kuss csoport (Mediji) került (a mai császár). Iza-t a föld és víz istennőjeként tisztelik Japánban, ugyanakkor Krétán is van Iza patak (Izó pata). A Kárpátmedencében, Máramarosban a Guttin hegy felől folyik az IZA patak a Tiszába.

Amint láthatjuk e rövid összefoglalásban, a MAGYAR-SZITTYÁK MINDENT ELKÖVETTEK, hogy mind a saját népüket, mind a keveredetteket legjobb tudásuk, adottságuk és lehetőségük szerint elhelyezzék, hogy életük tovább folytatása a lehető legjobban biztosítva legyen.

Ehben a nagy rendezésben már majdnem sajátmagát veszítette el.

A JÁSZOK a tizenegyedik órában, NAGY SZAKÉRTÉLEMME, VIGYÁZATTAL és tudással ÖSSZEVONTA a még megmaradt TISZTA MAGYAR-SZITTYA NÉPET, amely 108 nemzetség, hét vezér vezetésével a SOK DICSŐ CSATÁT LEVEZETETT ÉS MEGNYERT MAGYAR CSOPORT NEVE ALATT (amely a Kr.e. harmadiktól a Kr.u. IX. századig tartott), visszatértek eredeti kiindulási helyükre a Kárpát-medencébe.

Sajnos a NYOLCADIK VEZÉR ÉS NÉPE A KUN akkor érkezett, amikor már keveredett házból származó uralkodója volt

a Kárpát-medencének és az NEM AKARTA BEFOGADNI.

Láthatjuk a történelem folyamán, a Magyar és Kun a leg-
szorosabb faji és testvéri érzéssel, évezredek át együtt dolgozott
a faj érdekében.

Mint a japánok mondják: a Magyarok tartották és fejlesz-
tették ki anyanyelvüket a legtisztábban, mely az ősnyelvben, a
szumérban van meg, teljesen azonos és érthető.

Mi japánok: a természet tiszteletét tartottuk meg a régi for-
májában.

A japánok nem írnak arról pontosan, hogy honnan és mikor
érkeztek hajóval, csak azt hogy hajóval jöttek. A nevük az, ami
elárulja, ha jobban megfigyeljük a történelmi eseményekkel kap-
csolatban, nagyon gyanúsan a LÍBIABÓL ÉRKEZŐ egyiptomi
FÁRAÓKRA EMLÉKEZTET.

Hogy a gyanú nehogy el legyen terelve, ilyen csekélységet
fel lehet említeni pl. TOKAJ ez van MAGYARORSZÁGON.
LÍBIÁBAN egy egész szőlőtermő völgy és TOKAJ JAPÁNBAN.

Forrásmunkák

- Badinyi Jós Ferenc:* Káldeától Ister-Gamig
Sir Leonard Woolley: Excavations at UR
Sir Leonard Woolley: The Sumerians
Sir Leonard Woolley: Ur of the Chaldees
Edward Gibbon: The Decline and Fall of the
Roman Empire
Ammianus Marcellinus: Romans History
Herodotus: The Histories
R. H. Barrow: The Romans
A. L. Basham: The Wonder that was India
Romila Thapar: A History of India
Emil Lengyel: Asoka
C. P. Fitzgerald: China
William Watson: Early Civilization in China
Judith M. Treistman: The Pre-History of China
Georges Contenau: Everyday Life in Babylon and
Assyria
Sir Mortimer Wheeler: Civilization of The Indus Valley

Tartalom

<i>E.F.C. Ludowyk:</i>	A Short History of Ceylon
<i>S. Arasaratnam:</i>	Ceylon
<i>Jacques Champollion:</i>	The World of the Egyptians
<i>Margaret Drower:</i>	Nubia
	The Drowning Land
<i>Walter B. Emery:</i>	Lost Land Emerging
<i>Leonard Cottrell:</i>	The Bull of Minos
<i>Hans Georg Wunderlich:</i>	The Secret of Crete
<i>Shirley Gorenstein:</i>	Not Forever on Earth
<i>Henry Myhill:</i>	The Canary Islands

Kiadó előszava	3
Magyarok útja	9
Őshaza	19
Magyar évezredek	27
Kárpát-medencei nép	41
Irányvonal	45
Zene	65
Miért a szittyák?	67
Csatornázás	69
Kína	71
Lanka	75
India	83
Buda	115
Áshóka	123
Szumér	131
Harrapa	141
Núbia	143
Kréta	163
Szittyák	177
Myceneánok	181
Magyar-hyxosz, magyar-szittyá	183
Kisázsia	193
Vizinépek, magyar hajósok	201
Atlantis	207
Görögök, Egyiptom	209
Örmények	215
Etruszkok	217
Fönícia	221
Mórok	229
Babiloni nyelvzavar	231
Nyelvek kialakulása	233
Kanári szigetek. Közép-Amerika, mayák	235
Hunok	245
Avarok	247
Hullámfodor	249
Utószó	265
Forrásmunkák	273

ELEMZAVARÓ HIBÁK:

Utolsó bekezdés második sor. „A nyilván **angolból** átvett legenda” helyett: „A nyilván **hinduból** átvett legenda” értendő.

3. old. Utolsó bekezdés harmadik és negyedik sor. „**Kr.e. 380 körül**” helyett „**Kr.u. 380 körül**” értendő.

9. old. Első bekezdés harmadik sor. „**Kotóvár**” helyett „**Katóvár**” olvasandó.

1. old. Első bekezdés utolsó sora. „**Kr.e. 135-ig**” helyett „**Kr.e. 180-ig**” értendő.

6. old. Hatodik sor. „aki **fintos** uralkodó” helyett „aki **fontos** uralkodó” olvasandó.

6. old. Utolsó sor. „**80-ig,**” helyett „**Kr.e. 800-ig,**” értendő.

6. old. Ötödik bekezdés negyedik sor. „**Kr.e. 80-ban**” helyett „**Kr.e. 180-ban**” értendő.

SOR HUN-MAGYAR HELYETT KUN-MAGYAR